

Hvad der karakteriserer vort parti:  
Linien fra Det kommunistiske Manifest  
til den russiske Oktoberrevolution og til  
grundlæggelsen af den Kommunistiske  
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-  
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-  
standskampens alliancer. Arbejdet med  
genopbygningen af Revolutions doktrin  
og organ, i stadig kontakt med arbejder-  
klassen, - mod al parlamentarisk valgdel-  
tagelse.

# KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 2 - nr.7 - September 1970

Ansvarsh. ledelse : C.Juhl

DANSK GIRO 16 43 66

SVENSK GIRO 67 64 07 - 0

DOBBELTNUMMER

Adresser i Danmark :

Postbox 61 - 2880 Bagsværd

Postbox 1023 - Århus N.

Adresse i Sverige :

Postbox 10011 - Lund 10

PÅ SVENSK OG DANSK

## INDHOLD:

|                                                                                                                               |      |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------|
| DEN SVENSKA MAOSTALINISMEN FÖLJER DEN MOSKVASTALINISTISKA<br>OPPORTUNISMENS PARLAMENTARISKA VÄG . . . . .                     | s. 2 |
| ORGANISK CENTRALISME - I del . . . . .                                                                                        | s.12 |
| DEN NATIONELLA BEFRIELSEKAMPEN OCH DEN PROLETÄRA REVOLUTIONEN . . .                                                           | s.18 |
| TROTSKISMENS "LÄRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN - II del . . . . .                                                                 | s.19 |
| BORDIGA - RAPPORTEN OM FASCISMEN                                                                                              |      |
| KOMMUNISTISK INTERNATIONALES IV KONGRES - 1922 - . . . . .                                                                    | s.23 |
| DE RYSKA HÄNDELSENA DEN REVOLUTIONÄRA MARXISMENS<br>ORGANISKA VÄRDERING GENOM 40 ÅR - I del . . . . .                         | s.35 |
| REGIONALT MÖDE I KØBENHAVN - LOKALT SYDSVENSK MÖDE I KRISTIANSTAD .                                                           | s.39 |
| ET EKSEMPLARISK MILITANT LIV I REVOLUTIONENS TJENESTE . . . . .                                                               | s.40 |
| FOR EN STREJKKAMP - FÖRT MOD ARBEJDSKØBERNE - MOD STATEN OG DENS<br>ARBEJDSRET - MOD FAGFORBUNDENES FORRÅDERPAMPERE . . . . . | s.43 |
| LISTE OVER PARTIETS PUBLIKATIONER OG ORGANER . . . . .                                                                        | s.44 |

K O M M U N I S T I S K F A C K O P P O S I T I O N - VORT FAGLIGE ORGAN  
PÅ SVENSK ER UDKOMMET MED SIT ANDET NUMMER, DER INDEHOLDER :

1. För internationell proletär solidaritet med kämpande arbetare i hela världen
2. För återupprättandet av klassens fackförbund
3. De fackliga opportunisterna på Tetra Pak i Lund sparkar ut internationell kommunist för fackoppositionell verksamhet
4. Förklaring och genomgång av KFO:s paroller
5. Kommunistisk Fackoppositionens paroller för en samordnad facklig opposition

TESER OM BETINGELSERNE FOR OPRETTELSEN AF ARBEJDERRÅD fra Moskvateserne  
(1920) er udkommet og tilsendes ved henvendelse til box 1023 - Århus N.

DEN SVENSKA MAOSTALINISMEN FÖLJER DEN MOSKVASTALINISTISKA OPPORTUNISMENS  
PARLAMENTARISKA VÄG.

I —FOLKDEMOKRATISMEN

Såväl "folket" som "demokratin" hör till de begrepp, som marxismen har måst kämpa med sedan sin uppkomst, som proletarietets historiska klass-doktrin och inte som någon "folk"doktrin.

"Folket" behandlar marxismen utifrån två historiska ståndpunkter:

1. När beteckningen ger uttryck för tendenserna till det väpnade borgerliga maktövertagandet och tillintetgörelsen av de förkapitalistiska produktionsförhållandena; -den marxistiska termen för detta historiska maktövertagande är den nationella, den borgerliga eller den demokratiska revolutionen: "på detta stadium bekämpar proletärerna alltså icke sina fiender, utan sina fjenders fiender, den absoluta monarkins rester, jordägarna, de icke-industriella borgarna och småborgarna. Hela den historiska rörelsen är alltså koncentrerad i borgarklassens händer; varje seger som vinnes på detta sätt är en seger för borgarklassen." (MANIFESTET); -för de kapitalistiska industriländerna avslutades denna period med Pariskommunen 1871. Däremot återstår i t.ex. Vietnam ännu att genomföra den borgerliga-demokratiska revolutionen, något som klart framgår av FNL:s program (från 1960 och 1967), som just understryker, att FNL kämpar för nationell självständighet och nationell kapitalackumulation (därav motsättningen till imperialismens världsherradöme -men om detta rekommenderas artikeln "FÖR INTERNATIONELL PROLETÄR SOLIDARITET MED KÄMPANDE ARBETARE I HELA VÄRLDEN", KFO nr 2).

2. När "folket" används i korporativistiskt syfte, d.v.s. när socialdemokrater, fascister och maostalinister i det nationella kapitalets intressen avleder uppmärksamheten från den existerande klasskampen och underordnar proletarietets intressen under "fäderneslandets" eller den "nationella ekonomins och produktivitetens" fingerade gemensamma intressen för "hela folket". Förutom storkapitalet har också småborgarna intresse av att sätta ut klassmotsättningar; som småborgerlig ekonomisk kategori är det utan självständiga historiska klassuppgifter och som sådan är småborgerskapet helt beroende av vilken av de två klasserna -borgarklassen eller proletariatet- som har makten. Småborgerskapets ideologiska formulering av denna historiska maktlöshet är den demokratiska idealismen, som storkapitalet likaledes -särskilt under sin första historiska period som härskande makt, d.v.s. under dess reformistiska period- har stor glädje av. Såväl "demokratin" som "folket" och "fäderneslandet" har i imperialismens industriländer samma uppgift: "Men demokraten, som representerar småborgerskapet, alltså en övergångsklass, i vilken två klassers intressen samtidigt avtrubbar varandra, inbillar sig därför vara upphöjd över alla klassmotsättningar. Demokraterna erkänner, att gentemot dem står en privilegierad klass,

medan de tillsammans med hela den övriga delen av nationen utgör folket. Det, som de representerar är folkets rätt ; det, som intresserar dem, är folkets intresse. De behöver därför inte undersöka de olika klassernas intressen och positioner inför en förestående kamp. De behöver inte överväga sina egna medel noga. De behöver just bara ge signalen, för att folket med alla sina outtömliga resurser skall kasta sig över förtryckarna. Om nu deras intressen i praktiken visar sig vara intresselösa och deras makt vanmakt, så ligger felet antingen hos fördärvliga sofister<sup>1)</sup>, som klyver det odelbara folket i olika fientliga läger, eller hos hären som var allt för förvildad och förblindad för att förstå, att demokratins rena mål var dess eget bästa, eller också strandade det hela på en detalj vid genomförandet, eller en oförutsedd tillfällighet fördärvade spelet för den här gången. I vilket fall som helst går demokraten lika fläckfri ut ur det skändligaste nederlag, som han gick oskyldig in i det, med den nyförvärvade övertygelsen, att han måste segra, icke att han själv och hans parti måste ge upp den gamla ståndpunkten, utan tvärtom att förhållandena måste komma honom till mötes." (LOUIS BONAPARTES ADERTONDE BRUMAIRE). Förutom folkdemokratismen tillintetgör Marx här en gång för alla, de som ger enskilda individer eller grupper -förtryckarna, byråkraterna, pamparna eller ledningen- skulden till historiska nederlag, partiurartningar, opportunistiska fackförbunds förräderi o.s.v.. Samtidigt som dessa småborgare stämplas som idealister, fastslår vår kritik, att de inte kan "ge upp den gamla ståndpunkten", ty som determinister vet vi, att den småborgerliga ekonomiska kategorin under oförändrade ekonomiska -kapitalistiska- produktionsförhållanden inte förändras förrän produktionsförhållandena har förstörts, och detta är något som bara den proletära diktaturen förmår.

"Demokratins" ide beror således på småborgerskapets förnekande av klassernas existens och de intressen borgarklassen kan ha av detta. -I artikeln DEN DEMOKRATISKA PRINCIPEN från "Rassegna Comunista", teoretiskt organ för Italiens Kommunistiska Parti -Sektion av Tredje Internationalen skrev vi 1922 om demokratismen: "den betraktar varje människa som en perfekt 'enhet' i ett system, som består av många potentiellt lika enheter, -och istället för att sätta bedömningen av denna enskilda individs ståndpunkt i förhållande till dess tusen livsbetingelser, d.v.s. förhållanden till andra människor, -så teoretiseras denna ståndpunkt i det den tilldelas en egen "överhöghet". Detta är det samma som att sätta människors medvetande utanför de konkreta reflexerna från miljöfaktorer och bestämmande påverkningar..." FÖR MARXISMEN AVGÖRS HISTORIEN INTE AV ENSKILDA INDIVIDERS RÖSTAVGIVNING UTAN AV KAMP MELLAN KLASSER.

## II—Det MAOSTALINISTISKA KFML är det radikala SMÅBORGERSKAPETS PARTI

Om maostalinismen i Sverige (och annorstädes) öppet förklarade sig vara småborgerskapets folkdemokratistiska parti, så vore våra angrepp överflödiga. Men den uppgift, som KFML har för småborgerskapet (och därmed också indirekt för storkapitalet) är historisk: att avleda den mest radikala delen av proletariatet från de uppgifter, som dess marxistiska program framställer: 1. Den ekonomiska kampens totala generalstrejk, som -ifall

3

NOT 1. sofister- eg. "visa män", en grek. filosofisk riktn., som odlade retoriken, eristiken och dialektiken (talekonsten, debattkonsten och bevisföringens konst) Förföll under 300-talet till knepigheter och finteri. Ordet sofist har därför blivit liktydigt med ordryttare, ordvrängare.

det kommunistiska klasspartiet har kunnat genomföra ett revolutionärt förberedelsearbete och den objektiva situationen (profitkvotens fall -överproduktionen- krisens uppsplittring av borgarklassen) eljest tillåter det -leder över till 2. den politiska kampens plan, där den väpnade revolutionen -ledd av partiet- leder till den politiska makterövringen och upprättandet av 3. proletariatets diktatur, som utövas av partiet och vars struktur vilar på tredelningen a.PARTIET b.SOVJETERNA c.FACKFÖRBUNDEN (från MOSKVATESERNA, TREDJE INTERNATIONALENS program antaget på andra kongressen 1920). 4. Röd terror mot borgarklassens och småborgerskapets partier. 5. Då marxismen aldrig har hävdats revolutionens samtidighet i de olika länderna, siktar den proletära diktaturen -i de länder där den upprättas först- och dess politiska-ekonomiska ingrepp uteslutande på att den internationella revolutionen skall fullbordas i imperialismens industriländer. 6. Stöd till de proletära partierna i de underutvecklade kontinenternas borgerliga-demokratiska revolutionära rörelser och befrielsekamper; för dessa det lokala proletariatets SJÄLVSTÄNDIGA kommunistiska klasspartier står dubbelrevolutionen alltid och klart på programmet ( så som den framfördes av Marx om Frankrike och Tyskland 1848 och genomfördes av proletariatet under bolsjevikernas ledning:Februari-Oktober 1917-sommaren 1918); -dubbelrevolutionen kan varaktigt lyckas förutsatt att Västerlandets proletariat har tagit makten, men den måste alltid förberedas under den nationella borgarklassens kamp mot imperialismen. 7. Redan när den internationella revolutionen har segrat i imperialismens centra, börjar den socialistiska omvandlingen av ekonomin, -dess första mål är avskaffandet av pengar,marknad och handel: förstörandet av de sista och grundläggande kapitalistiska kategorierna lönearbete och kapitalackumulation samt statens bortdöende utmynnar i 8. det kommunistiska klasslösa samhället .(Om de tre faserna :övergångsfasen, socialismen och kommunismen, se KFO nr 1 TILLBAKA TILL DET KOMMUNISTISKA PROGRAMMET). Detta är proletariatets historiska program, dess uttryck är det kommunistiska klasspartiet, som således är en förutsättning för och en faktor i hela revolutionens förlopp.

Innan vi går igenom KFMLs vulgära förfälskningar av dessa 8 marxistiska punkter, **skall** vi bara slå fast varför de heller aldrig skulle kunna vara istånd att framföra dem, d.v.s. kasta en blick på den maostalinistiska folkdemokratismen, som faktiskt har hjälpt oss enormt med att genomgå denna vår lilla analys, genom att sända ut ett klart socialchauvenistiskt"valupprop": "Hur ställer sig då KFML till den borgerliga parlamentarismen? -Vi anser,att alla viktiga frågor skall avgöras av folket, att folkets representanter skall utses i fria val och kontrolleras och när som helst kunna avsättas av folket och att beslut skall fattas enligt majoritetsprincipen.Vi är alltså för demokrati". Bortsett från de oftare förekommande valen (direkt afsätthet) , så finns det ingen skillnad mellan den borgerliga demokratismen

och den maostalinistiska folkdemokratismen, -detta är KFML mycket klar över och därför inflätas både något om diktatur och om att bli "härskande klass". Men vem rör det sig om? -För marxismen är det klart: i de utvecklade kapitalistiska länderna genomför proletariatet ensamt sin revolution, upprättar ensamt sin diktatur, under sitt eget självständiga klasspartis ledning; -för maostalinismen är det oklart: den vanligaste formuleringen är "arbetarklassen och folket" -nåväl redan det är rent åt helvete- men menar man med det att proletariatet leder en kamp, som också stödjer sig politiskt på de fattiga bönderna, som då bolsjevikerna fullbordade den demokratiska februarirevolutionen genom en proletär seger i Oktober 1917 - sommaren 1918? (Den diktatur som då blev upprättad vilade inte på KFMLs "majoritetsprincip", och denna diktatur erkänner vi nu bara för de underutvecklade länderna. För de kapitalistiska länderna kommer den att bli rent proletär.) Nej, denna menar man inte och har förövrigt inte förstått det, -näh! "folkets massa" är ett omfattande och omväxlande begrepp och KFML har förfärligt svårt att bestämma det: den ena gången uppfattas "arbetarklassen och folket" som "klassmedvetna arbetare -socialistiska intellektuella och andra progressiva", nästa gång som "ungdomen...storstädernas invånare". Dessa "revoltörer" parallelliseras fantaoss med "hamnarbetare och gruvarbetare" som har fått "visat vägen" av..."studerande och den antiimperialistiska rörelsen". För maostalinismen finns det förutom arbetare (som ju inte är de ledande, för det är studenter och antiimperialister!) ett folk som växelvis består av: a. intellektuella (som är socialistiska), b. progressiva (som är "andra" och därför varken intellektuella eller socialistiska), c. ungdomen (som "vänder de fem borgerliga partierna och de fackliga byråkraternas ryggen"), d.orstädernas invånare (som "sluter sig samman i kamp mot myndigheternas och kapitalisternas förstöring av miljön") -I a. erkännes att det finns socialister utanför KFML (man appellerar nämligen till dem i sitt valmanifest och en sådan appell är väl överflödig till egna medlemmar). Bortsett från detta lilla erkännande, är oss veterligen de intellektuella (bevara oss för dem!) alla möjliga, stor- och småborgare, arbetare osv; -att de av KFML anses vara "socialistiska" gör dem inte till någon ekonomisk kategori. De stackars "andra" under b. som alltså är "progressiva" är lika lite ekonomiskt definierade, och eftersom vi utgår från att både a. och b. omfattar alla slags demonstranter och aktivister (vilket KFML alltså inte vill erkänna) överlåter vi dem lugnt till den småborgerliga maostalinismen; det är där de hör hemma. Den anti-auktoritära ungdomen såväl som de geografiskt bestämda "invånarna" har vi god grund till att kopplas också omfattar arbetare, som stannar hemma på valdagen. Lika löjlig som definitionen av "folket" är, lika farlig och förrädisk är den av proletariatet: "Arbetare, tjänstemän, studerande har gemensamma klassintressen" (Christen nr 6-7), -oss veterligt producerar tjänstemän (kontorfolk, funktionärer osv) inte ett skit och alldeles gålet blir det med studenterna; bortsett från ingenjörer, adjunkter, dommare, direktörer osv, -som liksom tjänste-

männen är inproduktiva, men mera värlönlade, så hör advokater, tandläkare och läkare med egen praktik till den del av medelklassen varom det i MANIFESTET heter "De är alltså inte revolutionära, utan konservativa. Än mer, de är reaktionära, ty de söker vrida historiens hjul tillbaka."

Om vi överhuvudtaget skall ta snacket om studenterna allvarligt (vi hänvisar i övrigt till KP3: Mandel-Kautsky) innan de intagit sina platser i respektive små- och storborgerliga ekonomiska kategorier, vilket man naturligtvis inte kan bortse från, så kan studenterna i sitt totala och inproduktiva beroende av Kapitalets statsmakt på många sätt sammanföras med det socialhjälptra proletariatet, som just också historiskt har utvecklat "självständiga" anarkistiska såväl som fascistiska tendenser - men aldrig kommunistiska.

Den som läser vår press känner till vår uppfattning av revolution och kontrarevolution, och vet därför att vi uppfattar maoismen som ett element i den stalinistiska kontrarevolutionen. Att detta stämmer kommer vi att visa genom att genomgå de förut nämnda 8 marxistiska punkterna.

1. I MOSKVA TESERNA heter det "Varje klasskamp är en politisk kamp, ty den är i sista hand en kamp för makten. Varje strejk som utvidgar sig över hela landet, blir ett hot för den borgerliga staten och får därigenom en politisk karaktär. Att anstränga sig för att störta borgarklassen och att förstöra den borgerliga staten, det är det samma som att föra en politisk kamp. Att skapa en proletär klassapparat - av vilket slag den än är - med syftet att administrera och undertrycka borgarklassens motstånd, det är att erövra den politiska makten." (Från det kommunistiska partiet och parlamentarismen - II. Kommunismen, kampen för proletariats diktatur och för "utnyttjandet av det borgerliga parlamentet". - tes 7). Den väg som går från den landsomfattande strejken - generalstrejken - till proletariats diktatur, har KFML inte nämnt; inte ens i vintras, då de radikalaste grupperna av det svenska proletariats modigt kastade sig ut i långvariga, hårda strejkkamper och det stod klart att bara den solidariska generalstrejken kunde hindra ett nederlag - om så bara på löneförsvarets område - drev KFML det inte längre än till några små angrepp på pamparna, "lite" ekonomiskt stöd och lite teoretiserande om de "vilda" strejkerna: "Den s.k. vilda strejken har blivit arbetarnas viktigaste vapen i den ekonomiska kampen. Det har visat sig vara framgångsrikt. Det kommer säkerligen att utnyttjas mer och mer." (Marxistiskt Forum nr 1-70) Om LO-centralen heter det i samband med stuveriarbetarnas strejk i Ådalen: "Man får inte släppa in fackföreningsbyråkrater i strejkleddningen, varken reformister eller revisionister". (Gnistan 6-7), något som är nog så riktigt och sades i Kommunistisk Fackoppositionens flygblad redan i dec.-jan., - men det är taoss-jävulen också det enda KFML har att säga om den fackliga ledningen, - inget om att LO är på väg att bli ett statsorgan, eller om betydelsen av en centraliserad revolutionär facklig ledning (tvärtom så tror man på idealistiskt sätt, att det är centralism och byråkratism, som är orsak till misären, - vilken materialistisk "analys"! ), - men har man inte förstått ett skit om kontrarevolutionen och den ekonomiska determinismen, så kommer man heller aldrig att kunna se ett nederlag som gruvstrejkens, utan istället utropa det till en seger och rekommendera något så svinaktigt som återuppreparande av isolerade "vilda" strejker, när det enda, som kan rädda dessa klassframstötare just är den generalisering, som kan leda över till den revolutionära kampens

plan. KFML kommer att ställas till ansvar inför det revolutionära proletariatet, för att det inte har bedrivit kommunistisk fackoppositionell verksamhet utan bara insamlingskapplöpning med alla andra vänstersocialistiska opportunister; -inte ens paroller till försvar av lönen(mot arbetsintensifieringen-mot ackorden-mot arbetsdelningens splittring av klassen) har det förmått föra fram och alls inte att göra dem till gemensamma mål för alla svenska proletärer i kamp.

2.Den väpnade revolutionen ersättes allt mer med den vaga"kampen", som utförs av"folket med arbetarklassen i spetsen""för"socialismen; -men det är ju klart,-vet man inget om generalstrejken,om det centraliserade revolutionära fackförbundet, om sovjeterna och om proletariatets självständiga klassparti (och det kommer vi att återvända till)så blir den"revolutionära enheten" (vad det nu kan betyda?!) bara något som maostalinismens småborgerliga demonstrationsaktivister ropar ett maktlöst "leve" för.(Det enda som passar åt dem är "leve den programlösa voluntarismen"<sup>2</sup>).

3.Proletariatets diktatur har KFML uppfattat såhär (när vi är otillåtligt välvilliga och för ett ögonblick"glömmar" att "folket" skall vara med):"Vi kämpar för att arbetarklassen skall göra sig till härskande klass.Vårt mål är en socialistisk samhällsordning grundad på hela folkets äganderätt till produktionsmedlen". En svag bris från MANIFESTET placerar för första och enda gången i KFMLs valupprop arbetarklassen ensam som härskande klass,- men i raden under försäkras småborgarna: när vi de andra 99gångerma menade och sade"folket", så är det också folket vi fortfarande menar(ty för KFML är proletariatets diktatur och socialismen samma sak, men det återkommer vi till) Vi vill återigen erinra om, att Engels i samband med Bismarks nationalisering av järnvägarna påpekade, att egendomsrätten försvinner med staten och klasserna, och att vi därför på sin höjd kan tala om produktionsmedlen som den proletära diktaturstatens klassegendom -innan vi når kommunismen. -Detta prat om "folkets äganderätt" påminner starkt om Stalins karakteristik av kolchos-bruken, vars ägande till produktionsmedlen,små jordlotter, redskap,djur osv. -alltså små förkapitalistiska jordbruk-,just kallades för "hela folkets ägande".

4.Den röda terrorn nämner man inte alls. Även om KFML skulle känna till den, så skrämmer ju den sortens marxism också bort tjänstemän,studenter och andra småborgerliga väljare.(Stalin är -utan att ha någonting med den röda klass-terrorn att göra- visst heller inte rumsren nog för valmanifestet av samma skäl.)

5. Den internationella revolutionen har stalinismen ju aldrig förstått ett dugg av: marxismens och "leninismens" erkännande av att den proletära diktaturen kan existera en tid i väntan på revolutionen i imperialismens centra, blir för maoismen nationellt "uppbyggande" av socialismen såväl i det vidsträckta Kina som i det mikroskopiska Albanien. Imperialismens ekonomiska lagbundenheter,som är bestämmande för hela världen-vilket både Marx och Engels framförde för länge sedan- fastslår att såväl Kina som Albanien är nationella kapitalackumulationscentra.

6. Maostalinismen har ersatt den marxistiska dubbelrevolutionen med den Sun-Yat-Senistiska "ny-demokratismen" och det har vi behandlat utförligt i våra TESER OM KINA (KP 2).

7. Socialismen finns alltså i Kina och Albanien, med både pengar, marknad och handel och utan någon fördelning (inte ens när det gäller stora maskiner och livsmedel mellan land och stad; således måste Peking Review nyligen erkänna, att jordbrukskrisen i Kina bl.a. berodde på att landsbygdens folkkommuner inte kunde köpa och betala maskinerna från städernas fabriker, eftersom de var för dyra); men ack ja, för KFML "går (Kina och Albanien) nu fram mot det klasslösa kommunistiska samhället" (från valuppropet). År 1936 förklarade Stalin att det inte längre fanns några klasser i Ryssland; nu har det gått 21 år sedan Maos "nydemokratiska" fyrklassrevolution i Kina och någon gång dessemellan har den ju tydligen utvecklat sig till proletariats diktatur eller, vilket för KFML är det samma, till socialism (!), så nu är det ju snart på tiden att det framkommer en kinesisk efterapning av den stora förebilden: rubelkommunismen.

Vi kommer inte att gå närmare in på punkt 8 av respekt för den proletära klassdoktrinen storslagna kommunistiska mål. Men med 60 års hård kamp mot socialdemokratien/stalinismen bakom oss rasar vi: det finns inte och har aldrig funnits varken proletariats diktatur eller socialism varken i Kina eller Albanien; -och bara när det kinesiska och albanska proletariats med sina klassbröder i de imperialistiska centra har genomfört den kommunistiska revolutionen i sina länder, kommer marxisterna att kunna skönja KOMMUNISMEN.

### III —KFML=KREML

Personer som menar att en kongress (den tjugonde) på en enda gång fullständigt kan förändra ett parti och sedan ett lands ekonomi kan naturligtvis inte vara dialektiska materialister. Att man verkligen menar allvar med att "skärningsdatumet" infaller under Chmurstjovs "avstalinisering" får vi bekräftat när KFML i samma valupprop hävdar, att 1956 var Frankrikes Kommunistiska Parti så utmärkt, att den franska borgarklassen tvingas ändra vallagen för att undgå moskoviternas parlamentariska seger (mitt i kontrarevolutionen då FKP saboterade den algeriska befrielsekampen!). Att maoismen här förfälskar sin egen historia -till och med- är blott ett kuriosum: 1956 lämnade Mao sitt bifall till invasionen av Ungern, 1960 stod han ännu på ryssarnas sida, -det är först 1961, som vi ser brytningen och den orsakas av ekonomiska motsättningsförhållanden på den asiatiska marknaden. -Så i valuppropet står KFML i en svår knipa. Det vet varken ut eller in: man måste ju ange skillnaden mellan VPK och sig själv, -och resultatet är ynkligt:

1. VPK har stött socialdemokratiens skattepolitik, medan KFML ju går in för "sänkt skatt för det arbetande folket!" (en lika servil reformistisk paroll som det populistiska "tjäna folket").
2. VPK uppmanade arbetarna att gå tillbaka till arbetet under vinterns strejker, medan KFML önskar flera isolerade "vilda" strejker att samla in till.
3. VPK stödde en Vietnamaktivistinsam-

ling, som är mindre voluntaristisk och mer traditionellt reformistisk än KFMLs Vietnamaktivistinsamling. -Det är allt, och vi överlåter med glädje åt luppbeväpnade socialdemokrater att finna skillnaden.

#### IV —MAOSTALINISTERNA VILL STUDERA SIG TILL DET KOMMUNISTISKA KLASSPARTIET

I en annan artikel i detta nummer av KP återger vi Marx brev till Freiligrath, i vilket Marx just fastslår att han "uppfattar beteckningen 'parti' i dess utsträckta historiska betydelse" och inte som en "Liga, som har varit död i många år". Det är med andra ord inte fråga om en formell organisation utan om det finns något programmatiskt kommunistiskt arbete. -Detta har KFML inte uppfattat och det kan vi trots allt förlåta dem, eftersom inga andra heller har förstått Marx uppfattning av partiet. Detta beror på att uppfattningen av förhållandet mellan kontrarevolution och revolution, dvs. förhållandet mellan den tid då partiet enbart är historiskt och därmed programmatiskt och den tid då det också är formellt, dvs. fysiskt starkt och kan bli en historisk faktor, bekämpas av alla, som med glädje förklarar tiden sedan 1917 som revolutionär, några "mer" andra "mindre". Är det likgiltigt om vägen är revolutionär eller inte, då är det klart att KFML måste tillskriva Socialdemokratins degeneration att "dess ledning kom att domineras av folk som i grunden var borgerliga liberaler", som inte lät sina medlemmar studera och därför blev den "först till ett revisionistiskt och sedan till ett borgerligt klassamarbetsparti" (Gnistan 6-7). Om SKP heter det, att det år 1930 (under full stalinism!) hade möjlighet att bli "marxist-leninistiskt" (på den tiden var Mao ju blott bondagitator -så Mao-tse-tung-tänkandet fick anstå!) : men varför blev det då inte det? "Jo, därför att studiearbetet försumrades... .. Resultatet var att höjningen av den ideologiska nivån uteblev. Partimedlemmarna... .. tvangs till vad ledningen gjorde. De kunde därför inte heller utöva kritik och självkritik och bekämpa det borgerliga och reformistiska inflytande som trängde in i partiet utifrån" (samma ställe). Om maoisterna blott ville tänka efter hur det kunde komma sig att det "utifrån" kunde komma sådana dåliga impulser, som kunde påverka deras annars rätt dåliga stalinistparti 1930. Men nej, -det tänker man inte på och glada över denna idealistiska förklaring och övervärdering av "ledares" möjligheter traskar man på så exakt i stalinismens fotspår att KFML idag inte går att skilja från det nu lite fallfärdiga VPK (facklig opportunist, dyrkande av nationalsocialism, parlamentarism osv.). Jo, det finns en liten skillnad, KFML är inte ett parti ännu men ska "söka fylla det kommunistiska partiets uppgifter" (samma ställe), man måste fortfarande studera (och vi tillägger: mycket, -men vet att det är det felaktiga man kommer att nå fram till under alla förhållanden), först då kan partiet "skapas" - och till detta bibliska arbete ber man om "stöd" från ... de socialistiska intellektuella och andra progressiva (varifrån de kommer spelar ingen roll, allt kan användas i KFMLs aktivistbordell) och från de stackars "illegitima arbetarna", som vi uppriktigt sagt råder att slå dörren i huvudet på de påträngande maoistiska frälsningssoldaterna, när de kommer med sin organisationsfetischism att användas vid parlamentarisk dörrförsäljning.

Vad säger då marxister om kommunistpartiet, som nog så biktigt skall leda revolutionen och utöva diktaturen: att det uttrycker klassen programmatiskt/organisatoriskt, dvs. att partiet utgör "en organisering av prolet som klass och därmed som politiskt parti"(MANIFESTET).

De som vill veta mer om den marxistiska uppfattningen av partiet bör läsa artikeln ORGANISK CENTRALISM I i detta nummer av KP.

#### V —SYFTET MED LENINS REVOLUTIONÄRA PARLAMENTARISM: KROSSA PARLAMENTET

På den tiden Christian Christensen var kommunist och skrev MOSKVA OG SYNDIKALISMEN förde han fram följande Lenin-replik:"Ingen förnuftig revolutionär skulle säkerligen offra en timmes kamp mot parlamentarismen om den blev efter Lenins recept, som denne 1911 framförde det till en ung Petrograd-arbetare, som ville in i Duman och verka för arbetarna. Lenin sade till honom: "Kära vän, vad har du för nytta av budgeten, vad har du för användning av förslagen? Du är arbetare och Duman är inte skapt för dig. Säg helt enkelt något till hela Ryssland om arbetarnas liv. Skildra kvalen i kapitalismens fängelser, kalla arbetarna till revolution, kasta i ansiktet på denna svarta Duma orden: Eländiga och Utsugare! Lägg fram ett förslag om, att vi inom tre år hänger dessa borgare i gaslyktorna! Det blir ett riktigt lagförslag!" Nåväl, den sortens parlamentarism skulle ingen revolutionär ha något emot; ty dess varaktighet blir mycket kort."

I Moskvatesernas avdelning om den parlamentariska frågan, vars tes 7 vi redan tidigare har citerat, heter det vidare, tes 11: "det kommunistiska Partiet går inte in i den (riksdagen) för att utföra ett organiskt arbete i den, utan för att innifrån riksdagen, hjälpa massorna att -genom egen aktion- tillintetgöra borgarklassens statsmaskineri och själva riksdagen."

I tes 12: "Detta riksdagsarbete, som huvudsakligen består i att använda riksdagens talarstol för att bedriva revolutionär agitation, att avslöja fiendens manövrer, att kring bestämda idéer gruppera massorna, som är fängslade av demokratiska illusioner och som särskilt i de underutvecklade länderna ännu vänder sina blickar mot riksdagens talarstol,..."

I tes 14: "Valkampanjen får aldrig vara en jakt på det största möjliga antalet riksdagsplatser, utan en revolutionär mobilisering av massorna på den proletära revolutionens paroller..."

Här skall vi inte komma in på debatten mellan bolsjeviker och abstensionister om den parlamentariska frågan, -den har vi redogjort för både i KP 4 och 5, -utan bara göra er uppmärksamma på, att sista delen av tes 16 just understryker den kritik, som också var vår, av de antiparlamentariker, som intog denna ståndpunkt därför att de inte gick in för den marxistiska uppfattningen av partiet. På denna fundamentala punkt, som var orsak till Lenins angrepp på halv- och helsyndikalister i "Radikalismen...", rådde det full överensstämmelse mellan bolsjevikerna och abstensionisterna, som därför gemensamt kunde formulera Tredje Internationalens 21 upptagningsvillkor. Efter mer än 45 års stalinistisk kontrarevolution -i hög grad möjliggjord och utvecklad av de svaga europeiska kommunistpartiernas närvaro i de borgerliga parlamenten- står vår kommunistiska antiparlamentarism fast, bekräftad av smärtsamma nederlag och förräderi.

Nåväl, var det ändå blott Lenins revolutionära parlamentarism som KPML ville ta upp, -men den känner de knappast till och vad de tyr sig till istället är det stalinistiska folkflirtandet, för att komma in i de demokratiska institutionerna. -De säger inte, att de skall in i riksdagen för att agitera för

hängning av borgarna, för att tillintetgöra den, för att frigöra massorna från demokratiska illusioner("...särskilt i de underutvecklade länderna...") för att mobilisera massorna för den proletära revolutionen. Nej, KFML går till val för "demokrati för de många" (en sådan förberedelse till proletär diktatur, en sådan kamp mot demokratiska illusioner!), ty den borgerliga är inte riktigt demokratisk, eftersom borgarna upphäver sin egen demokratiska lag med hjälp av "tricks", när de anser att det behövs; -entusiastiskt skriker norska och svenska maostalinister: se på Grekland!, -nåväl vi jämför gärna KFML med Centerunionen och Eda-partiet och hänvisar i övrigt till rapporten om fascismen från Tredje Internationalen, som finnes tryckt i detta nummer av KP.

Vi skall här bara i korthet nämna de metoder, som KFML med förtjusning använder för att locka till sig småborgare: "Bort med moms"- "Stoppa planerna på anslutning till EEC - nationell självbestämmanderätt". Den sista parollen är så svinaktigt nationalistisk, att den kräver en kommunistisk kommentar: detta var den borgerliga parollen under t.ex. den tyska och italienska befrielsekampen under förra århundradet, -det är den borgerliga parollen i dagens Vietnam; -men att försöka inbilla svenska proletärer, att den världsomspännande imperialistiska ekonomin kan trängas tillbaka, innanför de nationella gränser, där den befann sig för mer än hundra år sedan; att Kapitalets historia kan vridas tillbaka, är inte bara borgerligt och särskilt småborgerligt skitprat, utan också förräderi mot det kommunistiska förberedelsearbetet av den internationella revolutionen.

KFMLs huvudparoll är "Tjåna folket"; -det får ~~dem~~ göra, ty vår uppgift är att förbereda proletariatet trots alla maostalinistiska försök att sabotera. — Idag vid parlamentariska val under imperialismens sista kontrarevolutionära fas görs detta bäst genom att till alla svenska proletärer, som överväger att delta i höstens val, utropa: KROSSA RIKSDAGEN—FÖR DEN TOTALA GENERALSTREJKEN—FÖR DEN PROLETÄRA REVOLUTIONEN—FÖR KLASSDIKTATUREN.

=====

#### H U S K !

At fornye jeres abonnement.

Indsend da. kr. 15,- på GIRO 16 43 66 eller sv. kr. 10,- på GIRO 67 64 07 - 0.

Såfremt abonnementet ikke bliver fornyet vil Kommunistisk Program ikke blive tilsendt fremover.

En kammeratlig tak til de læsere, der har indsendt støtteabonnement på 25,- kr.

- INDLEDNING -

Spørgsmålet om det kommunistiske klassepartis interne organisationsmekanismer kan ikke behandles for sig selv, men er en fuldstændig og integreret del af proletariats historiske program, som partiet er det eneste udtryk for.

Det Kommunistiske Venstre har derfor altid hævdet, at det afgørende består i en marxistisk opfattelse af det programmatisk partis to muligheder, der igen afhænger fuldt ud af klassekampens gang, dvs. af forholdet mellem revolution og kontrarevolution: 1) Når partiet er FORMELT, dvs. fysisk tilstede og aktiv i den klasse, hvis opgaver og fremtid det er udtryk for; under disse perioder af revolutionær genopsving og forberedelse, af åben kamp og voldelig magtovertagelse kan partiet til og med - foruden et produkt - også blive en faktor for kampens forløb og udfald. 2) Når partiet er HISTORISK, dvs. i kontrarevolutionens dybe nederlagsperioder, hvor de få overlevede kommunisters "aktion" består i at forsvare den revolutionære marxismes programmatisk tråd igennem proletariats historie mod alle opportunisters forræderiske forsøg på at fjerne klassen fra dens tre fundamentale og uundværlige befrielsesvåben PARTIET, REVOLUTIONEN og DIKTATURET.

Det Kommunistiske Venstres bud for alt liv indenfor klasseorganisationen lyder: TROSKAB MOD PROGRAMMET. - Det er derfor ikke et spørgsmål om at erstatte en intern organisationsmekanisme med en anden, men derimod for altid at knuse den vægt, der lægges på en selvstændig og teoretiserende formelopstilling om partiets indre liv. Den kan altid og blot være komplet underordnet teorien og taktikken, dvs. den totale og fuldstændige DOKTRIN.

Da den ORGANISKE CENTRALISME netop udgør en negation af den selvstændige vurdering af partiets praktiske interne mekanisme (såsom den demokratiske stemmeafgivning), så vil vi henvise til de endnu få oversatte bearbejdelser af emner, der er uadskillelige elementer i det program, den ORGANISKE CENTRALISME udtrykker: a. Kontrarevolutionernes opportunistiske udslag (Partiets Karakteristiske Teser 1951, under genudgivelse). b. Forholdet mellem partiet og klassen (Omvælvning af praktiken i den marxistiske teorin - KP-no.5). c. Demokratismen (serien Trotskismens "lære" af Oktoberrevolutionen - begynder i KP-no.6). d. Den marxistiske centralisme (skemaet i KP-no.3).

Vor gennemgang af dette spørgsmål har en række milepæle; de vigtigste er det Kommunistiske Venstres teser fra 1920 til 1926 (både fra Italiens Kommunistiske Partis og fra Kommunistisk Internationales kongresser), - en række artikler fra begyndelsen af tyverne i Rassegna Comunista (f.eks. DET DEMOKRATISKE PRINCIP 1922, der endnu stråler af klarhed i sin fremlæggelse af den ORGANISKE CENTRALISME), samt de teser, udkast og artikler fra 1945 og op til 1966, der afsluttede gennemarbejdelsen af dette spørgsmål med tre sæt teser, som vi vil bringe i de kommende numre:

Betragtninger angående partiets organiske aktivitet når den generelle situation er historisk ugunstig (1965 - Programma Comunista no.2).

Teser om det kommunistiske verdenspartis historiske opgave, aktion og struktur, i overensstemmelse med de standpunkter, der i over et halvt århundrede har udgjort det Kommunistiske Venstres arv (juli 1965 - fremlagt ved generalforsamlingen i Napoli og derfor kaldt "Napoliteser").

Tillægsteser angående det kommunistiske verdenspartis historiske opgave, aktion og struktur (april 1966 - kaldt "Milanoteser", thi fremlagt ved generalforsamlingen i Milano).

Til fuldstændiggørelse af denne lille indledning, som i den italienske og franske partipresse strakte sig over flere års udgivelser af underbyggende og forberedende tekster fra Marx over III Internationale og til vor egen retnings arbejder, vil vi bringe to små men fundamentale udsnit af breve fra Marx samt en oversættelse fra nogle kapitler af vor bog DIALOG MED DE DØDE, der udkom i september 1956 i anledning af SUKPs XX kongres.

Marx' brev til Freiligrath (26.11.1860) i forbindelse med Marx' opløsning af Kommunisternes Liga i 1852:

"...Jeg har forsøgt at udrydde den misforståelse, der tillægger mig en opfattelse af partiet som en Liga, der har været død i årevis eller som en redaktion for en avis opløst for tolv år siden. JEG OPFATTER BETEGNELSEN "PARTI" I DETS UDSTRAKTE HISTORISKE BETYDNING, dvs. som en afbildning af det fremtidige samfund, af det fremtidige menneske, af den menneskelige væren som er menneskets sande GEMEINSKAB. Det er tilknytningen til denne væren, der i kontrarevolutionens perioder synes benægtet af historien (ligesom revolutionen idag i almindelighed synes en utopi), - det er denne tilknytning, der tillader os at stå imod. KAMPEN FOR AT FORBLIVE PÅ DETTE STANDPUNKT ER VOR "AKTION"....."

Marx' brev til Engels (18.5.1859), hvor Marx gengiver en ordveksling han har haft med folk fra det Tyske Generalforbund:

"...Jeg erklærede: "Vort mandat som repræsentanter for det proletariske parti har vi alene fra os selv. Men det er bekræftet af det eksklusive og almindelige had, som alle fraktioner af den gamle verden og dets partier viser os"....."

## DIALOG MED DE DÅDE

### Gennemgang af principper

....Marxismen støtter sig hverken på en fremhævet person eller på et kollektivt system af personer, der måtte tage den historiske beslutning, thi den fremdrager de historiske forhold og begivenhedernes årsager udfra tingenes forhold til menneskene, - således at de resultater, der er fælles for et hvilket som helst enkeltindivid, klarlægges, uden hensyn til de enkeltes personlige kendetegn.

Da Marxismen forkaster, at nogen "forfatningsmæssig" og "juridisk" formel for det konkrete historiske forløb kan løse "det sociale spørgsmål", så giver den sig ikke af med at besvare spørgsmål, der stilles forkert: hvem skal bestemme alt? et menneske? et udvalg af mennesker? hele partiets legeme? hele klassen? - Først og fremmest er der ingen, som bestemmer, men der er et felt af økonomisk-produktionsmæssige forhold, som er fælles for store menneskegrupper. - Det drejer sig ikke om at styre men om at decifrere historien, at blotlægge dens strømme, og den eneste måde at deltage i dens dynamik på er at have en hvis grad af viden om den, hvad der er muligt i forskelligt omfang under de forskellige historiske faser.

Men hvem decifrerer da bedst historien, hvem forklarer bedst dens indholdte videnskab, dens krav? - Det er forskelligt. Det kan være en enkelt bedre end komitéen, end partiet, end klassen. At rådspørge "alle arbejderne" fører os

ikke længere end at rådspørge alle borgere med den meningsløse "stemmeoptælling". Marxismen bekæmper labourismen, arbetarismen i den forstand, at den ved, at i mange tilfælde - i de fleste tilfælde - vil tilkendegivelsen blive kontrarevolutionær og opportunistisk. - Hvad angår partiet, så løses dets historiske mekanisme heller ikke med formen "basen har altid ret". Partiet er en reel historisk enhed, ikke en koloni af mikrobe-mennesker. Den formel, som kaldes Lenins, om "demokratisk centralisme" har det Kommunistiske Venstre altid foreslået at udskifte med den "organiske centralisme". Hvad angår komitéerne, så er der mangfoldige historiske tilfælde, der giver den udvalgte ledelse uret: her behøver vi ikke gentage forholdet mellem Lenin og partiet, Lenin og centralkomitéen i april 1917 og i oktober 1917.

Den bedste detector af de revolutionære strømme i de historiske kræfters felt kan under visse sociale og produktionsmæssige forhold være mængden, et udvalg af mennesker, et enkelt menneske. Det afgørende er at finde andetsteds.

#### Elementært skema

.... Nuvel, spørgsmålet om aktionen og hvad der "leder" den kan sammenfattes end i tre hovedfaser.

Første fase. Tilsynekomsten af en ny produktionsmåde som den industrielle kapitalisme. Politisk revolution med hvilken den klasse, der kontrollerer produktionsmidlerne overtager magten og grundlægger sin stat. Tilsynekomsten af den klasse, der under hin nye form sælger sin arbejdskraft uden at deltage i den sociale kontrol: dvs. proletariatet. For Marx består klassebegrebet ikke i denne beskrivelsesmæssige konstatering, men derimod i fremkomsten af fælles aktioner (der er bestemt af fælles betingelser), og som i første omgang ikke er villet eller besluttet af nogen. Dannelsen af et nyt teoriprogram for samfundet, der er i direkte modsætning til det, der lovpriser den herskende klasse. Kun fra og med dette udgangspunkt (naturligvis med utallige vanskeligheder, fremgange og tilbageslag) har vi "organiseringen af proletarerne som klasse og dermed som politisk parti" (MANIFESTET), og kun fra og med dette øjeblik en historisk klasse. - Dvs. de historiske betingelser for, at en ny klasse optræder, er : teori - politisk klasseorganisation.

Anden fase. Under disse betingelser fører den nye klasse sin kamp for at bortjage den gamle fra magten. I det tilfælde vi undersøger her, at rejse proletariatet til herskende klasse. Tilintetgørelse af den gamle stat. Ny stat. Klassediktatur, som partiet udøver. Terror (også den borgerlige revolution har haft sådanne etapper).

Tredje fase. En overgangsfase i historisk forstand men langvarig og sammensat. Under det partiudøvede diktatur brydes successivt de produktionsforhold, der forsvares af den gamle klasse, og som spærrer vejen for nye produktivkræfter. Gradvis udryddes den ideologiske indflydelse, som den proletariske klasse var underlagt. Klasserne forsvinder efter det moderne proletariats

revolution. Men indtil de forsvinder, fortsætter de med at kæmpe under ombyttingen af magtstilling. Med klasserne forsvinder statens magtapparat.

Alt dette kan synes unødvendig gentagelse. Men vi har klargjort dette, for at få stillet det gamle spørgsmål: hvorfra får vi bevidstheden, viljen, aktionens "ledelse"? - Og, om i vil, autoriteten?

Når man på SUKPs XX kongres citerede Lenin så oversås betydningen i denne strålende formulering: (fra bd.II s.374-75 - cit. i Pravda 28.3.1956)

"Arbejderklassen har ... under sin kamp i hele verden ... brug for en autoritet ... i samme omfang som den unge arbejder har brug for de ældre kampfællers erfaring mod undertrykkelsen og udbytningen ... de ældre kampfæller, som har deltaget i mange strejker og i flere revolutioner, som har opnået visdom fra de revolutionære traditioner og derfor har et udstrakt politisk synsfelt. Autoriteten fra proletariats verdensomspændende kamp er nødvendig for proletarerne i alle lande .... Det kollektive legeme af arbejdere, der direkte leder kampen, vil altid være den højeste autoritet i alle spørgsmål".

Det centrale i dette stykke er begreberne om tid og rum, der fremføres i deres yderste udstrækning; kampens historiske tradition og kampens internationale udstrækning. - Til traditionen føjer vi fremtiden, programmet for morgendagens kamp. Hvordan samles - fra alle kontinenter og fra alle tider - dette leninske legeme, som vi giver den højeste magt i partiet? - Det består af levende, af døde og af dem der endnu skal fødes; denne vor formel har vi altså ikke "skabt": den er i marxismen, i Lenin.

Hvem sludrer nu om magtbeføjelser og om autoritet, der er betroet en leder, en komité, en rådspørgen af tilfældige legemer i tilfældige områder? Enhver beslutning er god for os, hvis den er indenfor dette udstrakte og verdensomspændende syn. Det kan blive set af en eller af millioner.

Denne teori blev rejst af Marx og Engels, da de - mod anarkisterne - forklarede i hvilken forstand klasserevolutionernes processer er autoritære, - hvor individet forsvinder som en ubetydelig størrelse med dets selvstændighedsluner; - men det bliver ikke underlagt en leder, en helt eller et hierarki af fortidige institutioner.

Det er noget andet end den udvandede og ynkelige historie om Stalins grusomme og skumle ordrer og om ærbødigheden mod ham, disse faktorer der - ifølge de godtroende - har skabt årtier af historie.

### Determinismens betydning

I klassen skaber situationernes ensartethed og parallelle former en historisk kraft, en årsag til historisk udvikling. Men handlingen går alligevel forud for viljen og yderligere forud for klassebevidstheden.

Klassen når bevidsthed (om programmatisk mål) når partiet er dannet og når doktrinen er dannet. I den snævrere kreds, udgjort af partiet som enhedsor-

gan, begynder man at finde tråden i udlægningen af den historiske udvikling, af dens muligheder og veje. Ikke altid, men kun i visse sjældne situationer, der skyldes fuldkommenhed i produktivbasens modsætninger, indrømmer vi i genstanden "partiet" - foruden viden - også vilje, i betydningen af en mulighed for at vælge mellem forskellige handlinger, der har indflydelse på begivenhedernes gang. - For første gang fremstår en frihed, der ikke er personers værdighed. - Klassen har en ledelse i historien i den forstand, at de materielle faktorer, der bevæger den, udkrystalliseres i partiet, - i den forstand at partiet har en fuldstændig og fortsat teori, en organisation, der igen er universel og fortsat, der ikke bringes i uorden eller nydannes ved hvert sving med foreninger og splittelser; - disse er imidlertid den feber, der udgør en sådan organismes reaktion på sine patologiske kriser.

Hvor er "garantierne"?

Hvor skal vi altså finde garantierne mod udartningen, mod opløsningen af bevægelsens kurs, af partiet?

Vore garantier er kendte og simple.

1. TEORI. Som vi har sagt så fødes den ikke i en hvilken som helst historisk fase, ejheller venter den på Den store Mands, på geniets ankomst. Den kan kun fødes ved visse historiske sving: vi kender tidspunktet men ikke fadderskabet. Vor teori skulle blive født efter 1830 med den engelske økonomi som grundlag. - Også selv om vi indrømmer, at den fuldstændige sandhed og videnskab er tomme mål og at man kun kan gå frem ved at kæmpe mod fejlenes størrelse, så garanterer teorien i sig selv, når den holdes fast på sine grundlæggende linier, der adskiller den fra alt andet og som danner et færdigt system. Under dets historiske forløb har den kun to alternativer: virkeliggøre sig selv eller forsvinde. Partiets teori er et system af love, der bærer historien og dets fortidige og fremtidige forløb. Således foreslås altså garantien: ingen tilladelse til at revidere og ejheller til at berige teorien. Ingen krativitet, ingen skabertrang.

2. ORGANISATION. Den skal være fortsat i historien i betydningen af troskab mod selve teorien og mod kontinuiteten i kamperfariningernes retning. Kun når dette virkeliggøres over udstrakte områder af verden og over lange tidsrum, kommer de store sejre. Garantien mod centrum er, at det ikke har ret til at skabe, men at det kun bliver adlydt, når dets aktionsbestemmelser falder indenfor doktrinen og det historiske perspektivs præcise rammer, som fastslås for lange tidsforløb og for verden. Garantien er at man undertrykker udnyttelsen af den "specielle" lokale eller nationale situation, af den uventede nødløsning, af den særlige omstændighed. Enten er det muligt i historien at fastslå generelle sammentræf af fjerne tider og områder, eller også er det nyttesløst at tale om et revolutionært parti, der kæmper for en fremtidig samfundsform. - Som vi altid har understreget, er der store geografiske og

historiske opdelinger, der giver fundamentale omlægninger af retningerne i partiets aktion: - i udstrakte områder, der udgøres af halve kontinenter og af halve århundreder. Ingen partiledelse kan forkynde sådanne sving fra det ene år til det andet. Vi besidder denne læresætning, der er efterprøvet ved tusinde kontrolforsøg: forkynner af "ny kurs" lig forræder.

Garantien mod basen og mod massen er at den forenede og centraliserede aktion, dvs. den berømte "disciplin", opnås når ledelsen er vel knyttet til teoriens og praktikkens regler, og når lokale grupper forbydes at "skabe" for dem selv selvstændige programmer, perspektiver og bevægelser.

Dette dialektiske forhold mellem pyramidens base og top er nøglen, der sikrer partiet (upersonligt og det eneste), at det alene har evnen til at læse historien, muligheden for at gribe ind i historien; at det alene kan give signal til at denne mulighed er opstået.

3. TAKTIK. Partiets mekanik forbyder strategiske "nyskabelser". Aktionsplanen er offentlig, kendt og beskriver de præcise grænser, dvs. de historiske tider og steder. Et klart eksempel: siden 1871 i Europa står partiet ikke solidarisk med nogen krig mellem stater. Siden 1919 i Europa deltager partiet ikke i valg (eller rettere skulle ikke have deltaget). I Asien og Østen støtter partiet - stadigvæk idag - de nationale og demokratiske revolutionære oprør og en kampalliance mellem proletariatet og andre klasser helt til det lokale borgerskab. Vi giver disse nøgne eksempler for at undgå, at skematet siges at være stift og gælde altid og overalt, - og for at omgå den berømte anklage, at denne fuldstændige materialistiske-historiske bygning stammer fra etiske, estetiske eller mystiske postulater. Klassens og partiets diktatur degenererer ikke i bagvaskede former såsom oligarkier, - på betingelse af, at dette diktatur er klart og offentligt erklæret i forhold til en forudset udstrakt bue af historiske perspektiver, - uden hyklerisk at ville gøre det bestemt af flertalskontroller, men kun af den prøvesten, der udgøres af mødet med fjendens kraft. - Det marxistiske parti rødmer ikke over sin materialistiske doktrins skærende konklusioner, - og når det drager dem, standses det ikke af sentimentale og forskønnende standpunkter.

Programmet skal tydeligt indeholde skelettet for det fremtidige samfund, da det udgør negationen af hele det nuværende skelet, - og det skal være det erklærede mål for alle tider og alle steder. At beskrive det nuværende samfund er kun en del af den revolutionære opgave. At besvære og bagvaske det er ikke vor sag. Ej heller at opbygge det fremtidige samfund i dets sider. Men det ubønhørlige slag mod de nuværende produktionsforhold skal føres i overensstemmelse med et klart program, der videnskabeligt forudser, hvorledes de nye former for social organisation skal opstå på disse nedslagne forhindringer.

## DEN NATIONELLA BEFRIELSEKAMPEN

och

## DEN PROLETÄRA REVOLUTIONEN

Liksom USA fortsätter sitt krig i VIETNAM utan att ha lärt sig det allra minsta av gjorda erfarenheter - så kommer också våra inhemska vietnamaktiver ännu en gång att klampa på längs de utslitna vägarna. De har inget lärt och har inte haft något som de kunnat glömma.

Krig är bara politikens fortsättning med andra medel - också Vietnamkriget. En avslutning på kriget i Vietnam behöver därför inte betyda en ändring av en politik, utan blott användandet av andra medel. Den väsentliga kampen är därför kampen mot politiken bakom Vietnamkriget, bakom alla imperialistiska krig, bakom själva imperialismen!

Att vandra genom gatorna med tomma paroller är inte en sådan kamp, utan bara en demonstration av politisk och teoretisk vanmakt - med andra medel.

Imperialismen är en senkapitalistisk epok - ett ekonomiskt fenomen - en lagmässigt logisk produkt av Kapitalet, som inte kan bekämpas isolerat - och då absolut inte en enskild nations, USA:s imperialism.

Den imperialistiska epoken har gestaltat sig som en utbredning av den kapitalistiska produktionsformen över hela jordklotet, som en nödvändig och oemotståndlig expansion av moderkapitalen. Antiimperialistisk kamp, förstådd som annat än andebesvärjelse, kan därför bara vara antikapitalistisk kamp.

En sådan kamp kan bara slutföras av en enda klass: proletariatet. Alla andra klasser och skikt kommer förr eller senare att desertera eller falla proletariatet i ryggen, eller ännu värre, dra proletariatet med sig i en kamp på icke-proletär grundval.

Ingen av de så kallade nationella befrielsefronterna, som har eller är i färd med att tillkämpa sig makten, har uppställt program, som syftar utöver den nationella ekonomins frigörelse, dvs. avlägsnandet av de hinder, som står i vägen för uppkomsten av nationella ackumulationscentra och framträdandet av en nationell, självständig borgarklass. Dessa rörelser står således utan tvekan i motsättning till de imperialistiska metropolerna och bekämpas därför mer eller mindre hårdnackat av dessa - men står ingalunda i motsättning till själva kapitalismen som produktionssätt.

Marxismen har alltid erkänt kapitalismen som en progressiv epok och kommer således också att betrakta den kapitalistiska utvecklingens acceleration i de efterblivna områdena som ett historiskt framsteg, eftersom en sådan utveckling befriar människorna från de feodala produktionsformerna och utökar den proletära klassen genom att ständigt franbringa flera lönearbetare, och således skapar de materiella och historiska förutsättningarna för upphävandet av all **utsugning** överhuvudtaget. Men efter oktoberrevolutionen är det inte längre kommunisters historiska uppgift att i allians med ett nationellt borgerskap främja en sådan utveckling. Proletariatet har inget att vinna genom att utgjuta sitt blod i den nationella kapitalackumulationens intressen.

Kommunisters oppgift är att organisera det framväxande proletariatet som borgarklassens oförsonliga motsats, att främja klassens oberoende från alla andra klasser, att bilda det oavhängiga klasspartiet överallt. - Kommunisters uppgift är inte att skapa nya Vietnam, utan att förbereda världsproletariatet för ett nytt Oktober.

Programmet för ett proletärt kommunistiskt parti i en nationell befrielsekamp, (som den som förs i Vietnam) där borgarklassen i en begränsad revolutionär period kallar till vapen i nationens namn, kan bara vara bolsjevikernas paroll om dubbelrevolutionen, dvs. vidareförandet av den nationella borgarklassens revolution i en proletär revolution. I en kamp mellan våra fiender och våra fienders fiender väljer vi inte sida. Det är därför inte kommunisters uppgift att traska i hämlarna på de borgerligt nationella allianserna, som utgör de nationella befrielsefronterna, oavsett hur stora proletära skikt dessa allianser har rivit med sig i sin kamp.

Mot alla moskoviters och pekingesers stöd åt Vietnams "nationella befrielse" i överensstämmelse med den ryska och den kinesiska statens intressen - ett stöd, vars klassförrädiska innehåll ytterligare framträder i skarp kontur, när det parallelliseras med det danska småborgerskapets kamp mot amerikanska monopolbolag - fasthåller vi moskvatesernas linje från 1920. I dag gäller utan inskränkningar Manifestets ord: "Arbetarna har inget fädernesland"!

#### DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET

(Detta flygblad utdelades i Århus i samband med Vietnamaktivisternas årliga pingstmarsch, maj 1970)

-----

#### TROTSKISMENS "LÄRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN (2)

-fortsat fra sidste nummer-

Da Trotsky i 1923 skrev sin "Ny kurs" for at søge genskabt et sundt indre regime i partiet, vidste han alt dette, og hvad han krævede var ikke, hvad vi vil vise senere, "demokratiske garantier", men en tilbagevenden til et revolutionært partis indre liv. Det står fast, at hvilke positioner Trotsky end måtte have indtaget i sin personlige forfaldsperiode, og hvilken sprogbrug han, partiet og Internationalen end måtte have anvendt, så var Trotsky absolut uden demokratisk-formalistiske illusioner, og dette ikke i mindre grad end Lenin. Det er ikke muligt at citere alt, og følgende tre henvisninger turde være tilstrækkelige.

I "Pariserkommunens lære" bestræber han sig på i en parallellisering mellem Kommunen og den Russiske Revolution at vise overlegenheden i partiets organisation - og valgprincippets utilstrækkelighed til at forsyne proletariatet med en politisk og militær ledelse, der er i stand til at vinde sejr. Citat: "Nationalgardens centralkomité udgjorde i virkeligheden et råd af

væbnede arbejderdelegerede og småborgere... Et sådant råd, valgt umiddelbart af de revolutionære masser, kan være et glimrende aktionsapparat. Men samtidig genspejler det alle massernes svage og stærke sider, og her især de svage". Efter at have vist at "i det øjeblik hvor dens ansvar var uhyre" (regeringen var flyttet til Versailles) "erklærede" den demokratisk konstituerede Nationalgarde sig "befriet for al ansvar" og i stedet for at optræde revolutionært "opfandt den de legale valg til Kommunen" - han viser, at "denne passivitet og mangel på beslutsomhed i det foreliggende tilfælde skyldtes fødereringens og autonomiens hellige principper", hvorved klart afspejles "de unægtelige svagheder ved en del af datidens franske proletariat, den fjendtlige holdning overfor centraliserede organer og de fra borgerskabet arvede ideer om autonomi". Det er således ved at gå ud fra konkrete begebenheder at han viser en organisations overlegenhed, en organisation, "der støtter sig på en historisk erfaring og som teoretisk forudser udviklingens vej", en organisation, der ikke er "et apparat anvendende parlamentarisk praksis, men det organiserede proletariat gennemtrængt af erfaringer", kort sagt viser han arbejderpartiets overlegenhed overfor alle former for valgte arbejderorganisationer, som netop grundet deres direkte forbindelse med masserne uundgåeligt vil genspejle alle disses svage sider.

Når han bevæger sig fra det politiske spørgsmål til det militære spørgsmål bliver Trotskys kritik af den demokratiske opfattelse af den proletariske kamp endnu hårdere: han siger: "For at befri Nationalgarden for den kontrarevolutionære ledelse, var valgprincippet den bedste metode, thi den største del af Nationalgarden bestod af revolutionære arbejdere og småborgere" - Men, tilføjer han, "dette krav om valgbarhed sigtede ikke mod at give hæren en god ledelse, men kun mod at befri sig for kommandanter i borgerskabets tjeneste", og han forklarer udfra sin egen erfaring som grundlægger af den røde armee: "Den valgte ledelse er oftest meget svag på det tekniske område. Efter at armeen har befriet sig fra den gamle kommando må den gives en revolutionær ledelse, der er i stand til at opfylde sin pligt. Men denne opgave kan ikke løses ved den blotte anvendelse af valgprincippet's mekanisme. Valgprincippet er en fetich, det er ikke noget universalmiddel, - partiets magtfulde ledelse er nødvendig". Dette er en lære uddraget af revolutionære erfaringer, et kommunistisk princip, der for dagens "trotskister" er blevet døde ord.

I "Terrorisme og Kommunisme" finder vi ligeledes en klar tilbagevisning af den kritik, som de forsinkede forsvarere af "arbejderdemokratiet" allerede da rettede mod "bolchevikpartiets diktatur".: "Man har flere gange anklaget os for at erstatte sovjeternes diktatur med partiets. Men, man kan uden risiko for at tage fejl hævde, at sovjeternes diktatur kun har været mulig takket være partiets diktatur. Takket være dets teoris klarhed, takket være dets stærke revolutionære organisering har partiet sikret sovjetterne mulighed for at omforme sig fra at være formløse arbejderparlamente til at blive et apparat for arbejdernes overherredømme. I denne erstatning af arbejder-

klassens magt med partiets magt er der intet tilfældigt og i sidste ende ingen erstatning. Kommunisterne udtrykker arbejderklassens fundamentale interesser. Det er således ganske naturligt, at kommunisterne i en periode, hvor arbejderklassens interesser i hele deres udstrækning sættes på dagsordenen, bliver hele klassens betroede repræsentanter. Men, hvem garanterer, spørger onde tunger os, at det netop er jeres parti, der udtrykker den historiske udviklings krav? Ved at undertrykke eller jage andre partier ud i mørket har I gjort jer fri fra disses politiske rivalisering og kappestrid og således berøvet jer muligheden for at prøve rigtigheden af jeres politiske linie. Denne betragtnings dikteres af en rent liberal opfattelse af revolutionens gang. I en epoke, hvor alle antagonismer fremtræder åbent, hvor den politiske kamp hurtigt udvikler sig til en borgerkrig, har det ledende parti til at prøve sin politiske linie tilstrækkeligt materiale for hånden - tilstrækkelige bedømmelseskriterier, uafhængigt af det mulige antal af modstandernes aviser. I alle tilfælde, vor opgave består ikke i hvert øjeblik at vurdere den statistiske vægt hver gruppe eller tendens udgør, men i at sikre sejren for ... tendensen mod det proletariske diktatur og i dette diktaturets udvikling, i de forskellige gnidninger der hæmmer dets funktion og indre mekanismer, at finde tilfredsstillende kriterier for værdien af vore handlinger." Når Trotsky i 1936 i "Revolutionen forrådt" ulykkeligvis også optager forsvaret af det "sovjetiske demokrati" mod det "stalinistiske diktatur", formår han kun at retfærdiggøre denne udskriden ved en banalitet, der er ham og marxismen uværdig: "Alt er relativt i denne verden, hvor det eneste bestandige er forandringen".

Det tredje skrift "Er sovjeternes overgang til demokrati sandsynlig?" (1929) er særlig interessant, fordi det er skrevet efter den russiske Oppositions nederlag. På dette tidspunkt har Trotskys kamp mod stalinismen allerede forladt princippernes bane og selv den historiske virkelighed; men den store revolutionære havde endnu intet glemt af den marxistiske kritik af demokratismen. "Hvis sovjetmagten kæmper med voksende vanskeligheder, hvis... diktaturets krise bliver tydeligere og tydeligere, hvis den bonapartistiske fare ikke er fjernet, ville det da ikke være bedre at foretage ændringer i demokratisk retning? Dette spørgsmål stilles åbent eller underforstået i en mængde artikler, der omhandler de seneste begivenheder i USSR. Jeg vil ikke her dømme, hvad der er bedst eller ikke. Jeg vil forsøge at klarlægge, hvad der vil blive udviklingens objektive, logiske følge. Og jeg kommer til den slutning, at intet er mindre sandsynligt end sovjeternes overgang til parlamentarisk demokrati, eller mere nøjagtigt, denne overgang er en absolut umulighed". I 1929 svarer Trotsky sine socialdemokratiske kritikere, at, hvad man end kunne ønske, så vil USSR's tilbagevenden til det parlamentariske demokrati være historisk udelukket. I 1936 gør han denne tilbagevenden til Oppositionens centrale politiske krav for USSR. Det er vort partis opfattelse, at han herved har forladt kommunismens grundlag og er skredet ud i soci-

aldemokratismen. Det er derfor afgørende vigtigt at vise, at den korrekte kritik, han i 1929 øvede mod socialdemokraterne, helt og holdent kan vendes mod ham selv siden 1936 og mod hans "disciple" i 1968.

De årsager Trotsky påberåber sig består af to grupper: generelle og internationale årsager - og specielt russiske årsager, som er naturligt forbundne med hinanden. Lad os først betragte de internationale årsager:

"For klarere at udtrykke min mening må jeg først opstille visse geografiske begrænsninger, og det vil være tilstrækkeligt at betragte visse tendenser i Europas politiske udvikling siden krigen, der ikke blev blot en episode, men det blodige forspil til en ny epoke. Næsten alle krigens ledere er endnu levende. De har næsten alle udtrykt... at dette skulle blive den sidste krig, og at efter denne skulle følge et fredens og demokratiets herredømme... . I dag vover ikke en eneste af dem at udtale lignende ord. Hvorfor ikke? Fordi krigen har ført os ind i en epoke med voldsomme spændinger og omfattende kampe med udsigten til nye krige. På de spor, der fører til verdensherredømmet, styrter nu mægtige tog mod hinanden. Man kan ikke måle vor epoke med det 19. århundredes alen, et århundrede der især kendetegnedes ved demokratiets udbredelse. (vor understregning). Det 20. århundrede adskiller sig på mange områder mere fra det nittende århundrede, end hele den moderne historie adskiller sig fra middelalderen... . Drager man en sammenligning med elektronikken, kan demokratiet defineres som et system af sikringer og isolatorer vendt mod alt for stærke strømme i de nationale og sociale kampe. Der har ikke tidligere i den menneskelige historie eksisteret en epoke så gennemtrængt af modsætninger som vor... . Den øgede spænding, som klassemod-sætninger og internationale modsætninger betinger, smelter og splintrer demokratiets sikringer. Sådan er diktaturets strømkreds. De svageste sikringer bryder naturligvis først sammen. Men styrken i de indre og verdensomspændende modsætninger mindskes ikke, de øges. Det er vanskeligt at berolige sig ved det faktum, at processen endnu kun omfatter den kapitalistiske verdens periferi. Gigten angriber først lillefingeren eller storetåen; men den når før eller senere hjertet." Dette er smukt set og sagt. Det er vort partis grundlæggende opfattelse, at den kommunistiske bevægelse bør drage alle konsekvenser af denne, det 20. århundredes virkelighed: Det har ingen mening at tigge borgerskabet om at bevare demokratiets "sikringer", der altid har været vendt mod os, men som er blevet unyttige for borgerskabet; vi bør selv sprænge dem med den proletariske revolutions højspændte strøm. Den kommunistiske Internationales moskovittiske center formåede ikke at drage alle disse konsekvenser, Trotsky ej heller. Det er en af årsagerne til denne Internationales sammenbrud. Men den samme fejl begås denne gang i kampen mod Stalin, hvilket gør Trotskys 4. Internationale til en dødfødt organisme.

BORDIGA-RAPPORTEN OM FASCISMEN

(Efter at have erindret om, at de italienske begivenheder har umuliggjort vedligeholdelsen af forbindelserne til Italien, at man endnu venter på Togliatti-rapporten om situationens sidste udvikling og at det er bestemt, at man under diskussionen om det italienske spørgsmål vender tilbage til Partiets praktiske virke overfor fascismen, så påbegynder taleren (Bordiga) fremlæggelsen af rapporten om den fascistiske bevægelses oprindelse.)

Hvad angår den fascistiske bevægelse, så at sige umiddelbare og ydre oprindelse, så går den tilbage til årene 1914-15, dvs. til den periode, der gik forud for Italiens indtræden i verdenskrigen. Dens første tilløb udgøres netop af de grupper, der støttede denne indtræden, og som udfra et politisk synspunkt bestod af repræsentanter for forskellige tendenser. Der var højre-gruppen med Salandra, dvs. de store industriherrer, der var interesserede i krigen, og som - før de støttede en indtræden på Ententens side - ligefrem havde tilskyndet til en krig mod denne. Siden var der venstreborgerskabets tendenser: de italienske radikale, dvs. venstredemokraterne og republikanerne, der traditionelt gik ind for befrielsen af Trento og Trieste. En tredje gruppe bestod af elementer fra den proletariske bevægelse: revolutionære syndikalister og anarkister. Under denne gruppe henhørte (det er sandt, at det drejer sig om et individuelt tilfælde, imidlertid af særlig betydning) lederen af det socialistiske partis venstrefløj, redaktør for *L'Avanti!*: Mussolini.

Man kan i det store og hele sige, at venstreborgerskabet ikke har deltaget i den fascistiske bevægelse, men holdt sig indenfor den traditionelle borgerlige politiks rammer. I *"Fasci di Combattimento"*-bevægelsen blev grupperne fra det yderste højre og fra det yderste venstre tilbage: de ex-anarkistiske, de ex-syndikalistiske og de socialistisk-revolutionære elementer. Disse politiske grupper, som i maj 1915 havde opnået en stor sejr ved at påtvinge landet krigen i strid med landets flertal og endog i strid med parlamentets vilje (parlamentet kunne ikke modstå overrumplingen), så ved krigens afslutning deres indflydelse skrumpede ind, hvad de allerede havde kunnet konstatere under konfliktens forløb. De havde fremstillet krigen som et yderst let forehavende. Da det imidlertid blev klart, at krigen trak i langdrag, mistede disse grupper fuldstændigt den popularitet, som på den anden side aldrig havde været af stort omfang. - Krigens afslutning betød således, at deres indflydelse svandt ind til et minimum.

*"I Fasci di Combattimento"* var aldrig ophørt med at eksistere. Lederen af den fascistiske bevægelse havde altid været Mussolini, og hans organ var *il Popolo d'Italia*. Ved de politiske valg i slutningen af oktober 1919 blev fascisterne fuldstændigt slået i det Milano, hvor deres avis udkom og deres politiske leder befandt sig. De opnåede et meget lille antal stemmer, men alligevel ophørte deres arbejde ikke.

Proletariatets revolutionære socialistiske retning var blevet betydeligt styrket under efterkrigstidsperioden takketvare den revolutionære begejstring, der beherskede masserne, men det var ikke lykkedes for den at udnytte denne gunstige situation, og den blev yderligere udtyndet, da alle de objektive og psykologiske faktorer, der kunne begunstige en revolutionær organisations styrkelse, ikke fandt noget parti, der var i stand til at rejse en stabil organisation på disse faktorer. Jeg hævder ikke - som kammerat Zinovjev har sagt i disse dage - at socialistpartiet i Italien havde kunnet lave revolution, men det burde i det mindste have kunnet give arbejdermassernes revolutionære kræfter en solid organisation. Det var imidlertid ikke denne opgave voksen. Vi har

derfor været vidner til en formindskelse af den popularitet, som den socialistiske tendens - der altid havde modsat sig krigen - nød i Italien.

I samme omfang som den socialistiske bevægelse - under det italienske sociale livs krise - begik den ene fejl efter den anden, begyndte den modsatte bevægelse, fascismen, at vinde styrke, idet det især lykkedes for den at udnytte den krise, der begyndte at aftegne sig i den økonomiske situation, og hvis indflydelse også begyndte at lade sig mærke på proletarietets faglige organisation. I det vanskeligste øjeblik fandt den fascistiske bevægelse ydermere en støtte i D'Annunzios ekspedition til Fiume: denne ekspedition gav fascismen en vis moralsk styrke, og affødte også dens organisation og væbnede kraft, skønt D'Annunzios bevægelse og fascismen var to forskellige ting.

Vi har talt om den proletariske socialistbevægelses holdning: Internationalen har gentagne gange kritiseret dens fejl. Følgen af disse fejl blev en fuldstændig forandring i borgerskabets og de andre klassers stemning. Proletariatet var desorienteret og demoraliseret; dets stemning havde undergået en dyb forandring, da det havde set sejren glide sig af hænde. - Man kan sige, at i året 1919 og under første halvdel af 1920 havde det italienske borgerskab på en vis måde slået sig til tåls med at skulle være vidne til revolutionens sejr. Middelklassen og småborgerskabet tenderede mod at spille en passiv rolle, ikke i hælene på det store borgerskab, men i hælene på proletariatet, der var ved at nå til sejr. Denne stemning havde forandret sig radikalt. Istedet for at være vidne til proletariatets sejr ser vi borgerskabet samle sig til forsvar. Da middelklassen konstaterede, at socialistpartiet ikke var i stand til at organisere sig tilstrækkeligt til at få overtaget, så udtrykte den sin utilfredshed, tabte lidt efter lidt den tillid, den havde haft til proletariatets muligheder, og vendte sig mod den modsatte part. Det var i dette øjeblik, den kapitalistiske og borgerlige offensiv begyndte. Den udnyttede først og fremmest den stemning, som middelklassen var kommet til at befinde sig i. Takket være sin yderst heterogene sammensætning løste fascismen problemet om at mobilisere middelklasserne for den kapitalistiske offensivs mål. Det italienske eksempel er et klassisk eksempel på kapitalens offensiv. Denne offensiv er - som kammerat Radek har sagt det igår i dette forum - et sammensat fænomen, der skal studeres ikke blot udfra det synspunkt, der udgøres af lønningernes formindskelse eller af arbejdstidens forlængelse, men også udfra det generelle syn på borgerskabets politiske og militære aktion mod proletariatet. I Italien har vi - under fascismens udviklingsperiode - gennemlevet alle former for kapitalistisk offensiv. Hvis vi vil se på den kapitalistiske offensiv i sin helhed, må vi undersøge situationens generelle linjer, og det vil helt præcist sige på industriens område og på landbrugets område.

I industrien udnytter den kapitalistiske offensiv direkte den økonomiske situation. Krisen begynder og arbejdsløsheden træder frem. En del af arbejderne skal afskediges, og arbejdskøberne har let spil, thi fra fabrikkerne kan de jage de arbejdere, der leder fagforbundene, og i al almindelighed de yderliggående arbejdere, væk. Krisen i industrien giver arbejdskøberne et udgangspunkt, der tillader dem at kræve en lønsenkning og en revidering af de disciplinære og moralske indrømmelser, som de tidligere var blevet tvunget til at give arbejderne i deres virksomheder. I begyndelsen af denne krise i Italien grundlægges Industriens Generalforbund, arbejdskøbernes klasseorganisation, der leder kampen og underlægger alle grene af industrien under sin aktionsledelse.

I storbyerne kan kampen mod arbejderklassen ikke begynde med den øjeblikkelige anvendelse af vold. I almindelighed udgør byarbejderne en betydelig masse. De kan samles relativt let og møde angrebet med alvorlig modstand. Man foretrak derfor at påtvinge proletariatet kampe af hovedsageligt faglig karakter, hvis resultater normalt var ugunstige, da den økonomiske krise befandt sig på sit mest skærpede stade og arbejdsløsheden til stadighed voksede. Den eneste mulighed for sejr rigt at modstå de økonomiske kampe, der foregik i industrien, havde været at overføre aktiviteten fra det faglige plan til det revolutionære plan,

under et diktatur ledet af et sandt politisk kommunistparti. Men det italienske socialistparti var ikke et sådant parti, og formåede ikke i det afgørende øjeblik at føre det italienske proletariats aktion over på det revolutionære plan. Perioden med de store succeser for den italienske faglige bevægelse i kampen for forbedringer af arbejdsvilkårene efterfulgtes af en ny periode, i hvilken strejkerne blev forsvarsstrejker, og fagforbundene led det ene nederlag efter det andet.

Da agrarklasserne - især landarbejderne, men også de lag der ikke er fuldstændigt proletariserede - har stor betydning i den revolutionære bevægelse i Italien, så så de herskende klasser sig nødsaget til at betjene sig af et kampmiddel mod den indflydelse, de røde organisationer på landet havde erobret. Den situation, man stod overfor i en stor del af Italien, til og med i den økonomisk vigtigste del, dvs. Posletten, lignede en slags lokalt diktatur, udøvet af proletariatet eller i det mindste af landbrugets lønarbejdere. I slutningen af 1920 havde socialistpartiet i dette område erobret adskillige kommuner, der havde praktiseret en lokal skattepolitik vendt mod middelborgerskabet og agrarborgerskabet. Der havde vi storslåede faglige organisationer, vigtige kooperativer og mange sektioner af socialistpartiet. Og også der, hvor bevægelsen var i reformisternes hænder, havde landets arbejderklasse en revolutionær holdning. Den tvang arbejdskøberne til at udbetale organisationen en vis sum, der på en måde udgjorde en garanti for, at de underkastede sig de overenskomster, som var blevet dem påbudt under den faglige kamp. Der bestod således en situation, hvor agrarborgerskabet ikke længere kunne leve på landet, og var tvunget til at trække sig tilbage til byen.

Men de italienske socialister begik en række fejl, især i spørgsmålet om beslaglæggelsen af jorden og om småforpagternes tendens efter krigen til at købe jord for at blive små ejere. De reformistiske organisationer tvang disse småforpagtere til at forblive, hvad vi nu kan kalde landarbejderbevægelsens trækdyr; under disse omstændigheder fandt den fascistiske bevægelse betydelig støtte blandt dem.

I landbruget var der ingen krise, som var knyttet til en udbredt arbejdsløshed, og som tillod jordejerne en sejrrig modoffensiv på den simple faglige kamps område. Her begyndte fascismen derfor at udvikle sig, og at anvende den fysiske og væbnede volds metode ved at støtte sig på jordejerklassen og udnytte den utilfredshed, der var vakt i bondeklassernes mellemlag af de organisationsfejl, som var begået af socialistpartiet og af de reformistiske organisationer; fascismen udnyttede isøvrigt den generelle situation og den elendighed og voksende utilfredshed, der herskede blandt alle de småborgerlige lag, blandt småhandlende, småejere, hjemsendte soldater, forhv. officerer - som efter den stilling, de havde nydt under krigen - nu følte sig skuffede over den situation, de var faldet i. Den udnyttede alle disse elementer, og ved at organisere og inkorporere dem i militære formationer, kunne man påbegynde den bevægelse, der skulle tilintetgøre de røde organisationers magt på landet.

Den metode, fascismen betjente sig af, er meget karakteristisk; - den samlede disse afmobilerede elementer, der efter krigen ikke længere kunne finde deres plads i samfundet, og høstede gavn af deres militære erfaringer ved at påbegynde oprettelsen af sine militære formationer - ikke i de store industribyer, men i de byer, som vi kan anse for hovedstæderne for de italienske landbrugsdistrikter såsom Bologna og Firenze, samt ved at støtte sig på statsautoriteterne med dette formål for øje (som vi siden skal se). Fascisterne råder over våben og transportmidler, nyder immunitet overfor loven samt den gunstige situations fordele, også der, hvor de endnu ikke når deres revolutionære fjenders antal. De organiserer først og fremmest de såkaldte "straffeeskspeditioner", hvis fremgangsmåde er følgende: de besætter et lille område, ødelægger de proletariske organisationers centrale sæder, tvinger med magt de kommunale råd til at gå af, sårer og, om nødvendigt, dræber modstandernes ledere eller i heldigste fald tvinger dem til at udvandre. Arbejderne i et sådant område er ikke i stand til at yde modstand mod dis-

se væbnede tropper, som støttes af politiet og samles fra alle dele af landet. Det lykkedes for de lokale fascistgrupper, der førhen ikke vovede at udaske de proletariske kræfter lokalt, at få overtaget, thi bønderne og arbejderne bliver terroriseret, og ved, at vover de at foretage nogen som helst aktion mod disse grupper, kan fascisterne gentage deres ekspeditioner med endnu større og uimodståelige styrker.

Således erobrer fascismen sig en dominerende stilling i italiensk politik, og følger sin march territorielt - kan vi sige - i overensstemmelse med en plan, man meget let kan følge på et geografisk kort. Dets udgangspunkt er Bologna, hvor der i september-oktober 1920 var oprettet en socialistisk administration, og i denne anledning havde der vist sig en stor mobilisering af de røde kampstyrker. Episoder finder sted; møderne bliver forstyrret af provokationer udefra; på det borgerlige mindretals bænke - måske ved hjælp af provokatører - skydes der. Disse begivenheder fører til det første store fascistiske indgreb. Reaktionen, der nu er sluppet løs, fremturer med ødelæggelser og brande foruden de voldelige angreb på de proletariske ledere. Ved hjælp af statsmagten gør fascisterne sig til herrer over byen. Med disse begivenheder - den historiske 21. november - begynder terroren, og siden er Bolognas kommunale råd ikke i stand til at tage magten igen.

Med udgangspunkt i Bologna følger fascismen en vej, vi ikke kan beskrive i alle enkeltheder; vi indskrænker os til at sige, at den tager to geografiske retninger: på den ene side mod industri-trekanten i nord-vest (Milano, Torino, Genova), på den anden mod Toscana og Centralitalien for at kunne omkredse og true hovedstaden. Lige fra begyndelsen af var det klart, at der i Syditalien udfra de samme årsager, der havde umuliggjort en stærk socialistbevægelses fødsel der ikke kunne opstå nogen fascistisk bevægelse. Fascismen repræsenterer i så ringe grad det tilbagestående borgerskabs bevægelse, at den første gang ikke dukkede op i Syditalien, men netop der, hvor den proletariske bevægelse var mest udviklet og klassekampen var kommet klarest til udtryk.

Hvorledes skal vi udfra disse oplysninger forklare den fascistiske bevægelse? Er det en ren agrarbevægelse? Det mente vi absolut ikke, når vi fastslog, at bevægelsen hovedsageligt var opstået i landdistrikterne; man kan ikke anse fascismen for at være en enkelt borgerlig kategori uafhængige bevægelse, såsom landbrugsinteressernes organisation i modsætning til industrikapitalens. Desuden har fascismen skabt sin politisk-militære organisation i storbyerne også for de provinser vedkommende, hvor den indskrænkede sin aktion til landdistrikterne.

Vi har set, at da fascismen - efter at have deltaget i valgene i 1921 - opnåede en parlamentsgruppe, dannede der sig uafhængigt af den et agrarparti i parlamentet. Under de efterfølgende begivenheders forløb har vi set, hvorledes industriherrerne støttede den fascistiske bevægelse. Afgørende for den nye situation har været en nylig erklæring fra Industriens Generalforbund, der udtalte sig til fordel for, at Mussolini fik pådraget opgaven at danne den nye regering. - Men udfra denne synsvinkel udgør den fascistiske bevægelse det interessanteste fænomen. Som det allerede er blevet sagt, benyttede fascisterne sig af, at socialisterne aldrig havde haft en egen agrarpolitik, og at visse elementer, der ikke direkte tilhørte proletariatet, havde interesser, der stod i modsætning til dem, socialisterne repræsenterede. Skønt fascismen anvendte og måtte anvende den mest grusomme og brutale vold, formåede den også at forene denne med anvendelsen af den mest kyniske demagogi, samt at skabe en slags klasseorganisationer med bønder og endog med lønmodtagere fra landbruget. På en vis måde tog den endog stilling mod godsejerne. Man har haft eksempler på faglige kampe, der var ledet af fascismen, og som viste stor lighed med de metoder, de røde organisationer havde fulgt før i tiden. Vi kan absolut ikke anse denne bevægelse - der med tvang og terror skaber en faglig organisation - for en kampform vendt mod arbejdskøberne, men på den anden side skal vi heller ikke slutte, at den repræsenterer agrarherrenes bevægelse i egentligste forstand. Sandheden er, at den fascistiske bevægelse er den her-

skende klassens store enhedsbevægelse, i stand til at leje, anvende og udnytte alle midler, alle lokale særinteresser, som findes blandt grupper af arbejdskøbere både i landbruget og i industrien.

Proletariatet havde ikke formået at samle sig i en forenet kamporganisation til erobring af magten, og til dette formål ofre grupper og smågruppers umiddelbare interesser; det havde ikke formået at løse dette problem i det gunstige øjeblik. - Det italienske borgerskab udnyttede denne omstændighed for selv at gøre forsøget. Den herskende klasse skabte sig en organisation til forsvar for magten, som var i dens hænder, og til dette formål fulgte den en plan, der gik ud på forenet antiproletarisk, kapitalistisk offensiv.

Fascismen skabte en faglig organisation. Ihvilken betydning? Måske for at lede klassekampen? Aldrig nogensinde! Fascismen skabte en faglig organisation under slagordet: alle økonomiske interesser har ret til at danne fagforbund; der kan opstå forbund af arbejdere, bønder, handelsfolk, kapitalister, godsejere osv.; alle kan organisere sig ud fra det samme princip: alle organisationers faglige aktion skal underlægge sig de nationale interesser, den nationale produktion, den nationale storhed osv. - Det drejer sig om klassesamarbejde, ikke om klassekamp. Alle interesser skal sammensmeltes i en såkaldt national enhed. Vi ved hvad denne nationale enhed betyder: den kontrarevolutionære bevarelse af den borgerlige stat og dens institutioner.

Fascismens oprindelse, mener vi, skal tilskrives tre fundamentale faktorer: staten, det store borgerskab, middelklasserne. Den vigtigste af disse faktorer er staten. I Italien har statsapparatet spillet en vigtig rolle ved grundlæggelsen af fascismen. Nyhederne om den borgerlige regerings hyppige kriser har givet grobund for den tanke, at borgerskabet skulle have et statsapparat, der var så ustabil, at et simpelt kup var nok til at styrte det. Sådan forholder det sig absolut ikke. Borgerskabet har kunnet rejse sin fascistiske organisation netop i det omfang dets statsapparat styrkedes.

Under den umiddelbare efterkrigstid gennemgik statsapparatet rigtignok en krise, hvis iøjnefaldende årsag var afmobiliseringen; alle de elementer, der indtil da deltog i krigen, kastes pludseligt ud på arbejdsmarkedet, og i dette kritiske øjeblik skal statsmaskineriet - der indtil da havde været optaget af at skaffe alle former for hjælpemidler mod den ydre fjende - forandre sig til et apparat til forsvar for magten, mod den indenlandske revolution. Det drejede sig om et enormt problem for borgerskabet. Hverken udfra et teknisk eller militært synspunkt kunne det løses gennem åben kamp mod proletariatet; det måtte løses udfra det politiske synspunkt. I denne periode fødes efterkrigstidens første venstreregeringer; i denne periode kommer Nittis og Giolittis politiske retning til magten. Netop denne politik har gjort det muligt for fascismen at sikre sig den efterfølgende sejr. Allerførst var det nødvendigt at gøre proletariatet nogle indrømmelser; i det øjeblik, statsapparatet havde brug for at blive styrket, trådte fascismen frem på scenen; det er ren demagogi, når den kritiserer efterkrigstidens venstreregeringer, og angriber dem for fejghed overfor de revolutionære. Muligheden for sejren skylder fascisternes i virkeligheden den demokratiske politiks indrømmelser, som de første efterkrigsregeringer gav. Nitti og Giolitti har gjort indrømmelser overfor arbejderklassen. Nogle af socialistpartiets krav - afmobilisering, det politiske regime, amnesti til desertører - er blevet tilfredsstillet. Disse forskellige indrømmelser sigter på at vinde tid til at genopføre statsapparatet på en solidere grund. Det var Nitti, der skabte den Kongelige Garde, en organisation, der ikke var af egentlig politi-karakter, men med militærmæssige, helt nye træk. En af reformisternes kæmpfejl var, at de ikke anså dette problem for fundamentalt; - de havde endog blot kunnet møde det udfra et rent forfatningsmæssigt synspunkt gennem en protest mod at staten skabte en anden hær. Socialisterne forstod ikke spørgsmålets vigtighed, og anså Nitti for en mand, man kunne samarbejde med i en venstre-regering. Endnu en påvisning af dette partis manglende evne til at forstå udviklingen i det italienske politiske liv.

Giolitti fuldførte Nittis værk. Under hans ministerium støttede krigsministeren Bonomi fascismens første fremfærd ved helt at være til rådighed for den opstående bevægelse og for de afmobilerede officerer, der efter deres tilbagekomst til det civile liv fortsatte med at modtage størstedelen af deres løn. Hele statsapparatet blev således i stort omfang stillet til fascisternes rådighed, og skaffede dem alt det materiale, der var nødvendigt til skabelsen af en hær.

Under fabriksbesættelserne forstod Giolitti-regeringen meget vel, at det væbnede proletariat havde bemægtiget sig fabrikkerne, og at landproletariatet under sin revolutionære fremfærd var på vej til at bemægtige sig jorden, men at det ville være en kæmpefejl at tage kampen op, før organiseringen af de kontrarevolutionære styrker var fuldført. Under sin forberedelse af de reaktionære styrker, der er bestemt til en dag at knuse arbejderbevægelsen, kan regeringen udnytte de manøvrer, som udføres af fagforbundet CGLs forræderledere, der dengang var medlemmer af Socialistpartiet. Ved at gå med til loven om arbejderkontrol, der aldrig er blevet applikeret og end ikke bragt til parlamentsafstemning, lykkedes det for regeringen i den kritiske situation at redde den borgerlige stat.

Proletariatet havde bemægtiget sig fabrikker og jord, men Socialistpartiet viste endnu engang, at det ikke evnede at løse problemet omkring arbejderklassens aktionsenhed mellem industri og landbrug. Denne fejltagelse ville en dag tillade borgerskabet at virkeliggøre den kontrarevolutionære enhed, som vil sætte den i stand til at slå industriarbejderne på den ene side og landarbejderne på den anden. Som man vil se, har staten spillet en enormt betydningsfuld rolle for den fascistiske bevægelses opståen.

Efter ministerierne Nitti, Giolitti og Bonomi fulgte regeringen Facta. Den tjente til at maskere fascismens fuldstændige aktionsfrihed under dens territoriale fremmarch. Under auguststrejken i 1922 udbrød der alvorlige kampe mellem fascisterne og arbejderne (de førstnævnte støttedes åbent af regeringen). Vi kan nævne eksemplet Bari, hvor en hel uges sammenstød ikke var tilstrækkeligt til at overvinde arbejderne, der havde forskanset sig i deres huse i den gamle bydel, og forsvarede sig med våben i hånd til trods for de fascistiske styrkers overmægtige opstilling. Fascisterne måtte trække sig tilbage, og efterlod mange på kamppladsen. Hvad gjorde så regeringen Facta? Den lod om natten den gamle bydel omringe af tusinder af soldater og hundreder af gendarmere og kongelige gardister, og gav ordre til belejring. Fra havnen bombarderede en torpedobåd husene; man satte ind med maskingeværer, geværild samt tanks. Arbejderne, der blev overraskede under søvnen, blev overvundet, la Camera del Lavoro blev besat. Netop således handlede staten overalt. Hvor man så, at fascismen måtte trække sig tilbage overfor arbejderne, greb statsmagten ind ved at skyde på arbejderne, som forsvarede sig, og ved at arrestere og dømme de arbejdere, hvis eneste forbrydelse havde været selvforsvaret, - medens fascisterne, der jo utvivlsomt havde begået almene forbrydelser, systematisk blev løsladt, og fik lov til at gå fri.

Den første faktor er således staten. Den anden er som sagt storborgerskabet. Industriernes, bankernes, handelens kapitalister og de store jordbesiddere har en naturlig interesse i, at der grundlægges en kamporganisation, der støtter deres offensiv mod arbejderne.

Men den tredje faktor spiller en ikke mindre betydningsfuld rolle for den fascistiske magts opståen. For ved siden af staten at skabe en illegal reaktionær organisation, var det nødvendigt at hverve elementer, der adskilte sig fra dem, den øverste herskende klasse kunne skaffe fra sine egne rækker. Man fik dem ved at vende sig mod hine lag af de middelklasser, som vi har nævnt, og lokke dem ved hjælp af et forsvar for deres interesser. Det er det, fascismen forsøgte at gøre, og som også lykkedes for den. Den har skaffet tilhængere fra lag, der er meget nær de proletariske, såsom de utilfredse fra krigen, fra alle småborgere og middelborgere, butiksindehavere og handelsfolk, og først og fremmest fra den borgerlige ungdoms intellektuelle elementer, der ved at til-

slutte sig fascismen finder styrke til at løskøbe sig moralsk, og drapere sig med gloiren fra den antiproletariske kamp, hvorved de ender i den mest eksalterede patriotisme og imperialism. Disse elementer tilfører fascismen et betydeligt antal tilhængere og tillader den at organisere sig militært.

Det er disse tre faktorer, der har gjort det muligt for vore modstandere at stille os ansigt til ansigt med en bevægelse, der ikke har sin lige i grovhed og brutalitet, men som råder over en solid organisation og over ledere af stor politisk dygtighed. Det er aldrig lykkedes for Socialistpartiet at fatte den fremvoksende fascismes betydning. - l'Avanti! har aldrig forstået noget som helst af, hvad borgerskabet var ved at forberede takket være arbejderledernes kæmpefejltagelser. Den har ikke engang villet citere Mussolini af frygt for at gøre reklame for ham ved at bringe ham frem i rampelyset.

Som man ser udgør fascismen ingen ny politisk doktrin, men ejer en stor politisk og militær organisation samt en betydelig presse, der er ledet med megen journalistisk dygtighed og eklektisisme. Den har ingen ideer, ingen programmer, men nu, hvor den har overtaget statsroret og befinder sig overfor konkrete problemer, er den nødt til at hellige sig organiseringen af den italienske økonomi. Og under overgangen fra negativt arbejde til positivt vil den - alle sine organisatoriske evner tiltrods - vise sine svagheder.

Efter at have behandlet de historiske faktorer og den sociale virkelighed, der affødte fascismen, skal vi se på den ideologi, den accepterer, og på det program, der har gjort det muligt for den at sikre sig tilhængere.

Vor kritik fører til den slutning, at hvad angår den borgerlige politiks traditionelle ideologi og program, så tilfører fascismen den intet nyt. Dens overlegenhed og karakteristiske træk består udelukkende i dens organisation, disciplin og hieraki. Udover disse enestående militære aspekter, så står fascismen midt i en meget vanskelig situation, hvor den intet kan udrette: den økonomiske krise vil altid forny årsagerne til et revolutionært genopsving, mens fascismen ikke vil være i stand til at reorganisere det borgerlige samfundsapparat. Fascismen, der aldrig vil kunne overvinde det kapitalistiske systems anarkistiske økonomi, har endnu en historisk opgave, som vi kan betegne som kampen mod det politiske anarki, mod anarkiet i organiseringen af den borgerlige klasse som politisk parti. Den herskende klasses lag i Italien havde traditionelt dannet politiske og parlamentariske grupper, der ikke hvilede på solidt organiserede partier og som bekæmpede hinanden ved - med professionelle politikere - at føre en konkurrencestrid om specielle og lokale interesser, hvad der fremkaldte et utal af manøvre i parlamentets korridorer. Den kontrarevolutionære offensiv nødvendiggjorde en samling af den herskende klasses styrker under den sociale kamp såvel som under regeringspolitikken. Fascismen er virkeliggørelsen af denne nødvendighed. Ved at placere sig over alle de traditionelle borgerlige partier fratager fascismen dem lidt efter lidt deres indhold, træder i deres aktivitets sted og - takket være den proletariske bevægelses fejl og tilbageslag - lykkes det den at udnytte middelklassernes politiske magt og menneskelige materiale til forfølgelse af sine egne formål. Men det lykkes den aldrig at skabe sig en konkret ideologi og et program af sociale og administrative reformer, der rækker længere end den traditionelle borgerlige politik, der allerede tusind gange har spillet fallit.

Den kritiske del af fascisternes såkaldte doktrin er uden værdi. Den har iklædt sig en antisocialistisk og samtidigt en antidemokratisk fernis. Hvad angår antisocialismen, så er det indlysende, at fascismen udgør de antiproletariske kræfters bevægelse, og derfor erklærer sig som modstander af alle socialistiske og halvsocialistiske økonomiske former, uden at det dog lykkes for den at tilbyde noget nyt til støtte for den private ejendoms system, hvorfor den må nøjes med den almindelige påstand om kommunismens fallit i Rusland. Hvad angår demokratiet, så skulle det vige pladsen for en fascistisk stat, thi det har ikke evnet at bekæmpe

de revolutionære og samfundsfjendske kræfter. Men dette er blot en tom sætning.

Fascismen er ikke det borgerlige højres retning, der måtte støtte sig til adelen, gejstligheden, de øverste civile og militære embedsmænd, og som havde til opgave at erstatte den borgerlige regerings og det konstitutionelle monarkis demokrati med et enevældigt, despotisk kongedømme. Fascismen er legemliggørelsen af alle de forenede borgerlige elementers kontrarevolutionære kamp; derfor er det ikke absolut nødvendigt for den at erstatte de demokratiske institutioner. Udfra vort marxistiske synspunkt skal denne omstændighed ikke anses for paradoks, thi vi ved, at det demokratiske system udgør en syntese af forløjede garantier, bag hvilke den herskende klasses virkelige kamp mod proletariatet skjuler sig.

Fascismen forener den reaktionære vold med den snu demagogi; desuden har venstreborgereskabet altid evnet at bedrage proletariatet samt at fremstille de store kapitalistiske interesser som mere betydningsfulde end middelklassens sociale og politiske fordringer. Når fascisterne går fra en såkaldt kritik af det borgerlige demokrati og over til formuleringen af en positiv doktrin ved at prædike en forbitret patriotisme samt vrøvle om folkets historiske mission, så fabler de om en historisk myte, som er uden indhold og grundlag, når den udsættes for den virkelige sociale kritik, der afslører de falske sejres land, som hedder Italien. - Hvad angår indflydelsen på masserne, så står vi overfor en efterligning af det borgerlige demokratis klassiske holdning: når man hævder, at alle interesser skal underlægges nationens højeste interesser, hvad der betyder, at man i princippet er for et samarbejde mellem alle klasser, mens man i praksis kun støtter de borgerlige konservative institutioner mod proletariatets revolutionære frigørelseskræfter. Det liberale demokrati har altid gjort akkurat det samme.

Det nye ved fascismen ligger i organiseringen af det borgerlige regeringsparti. De politiske begivenheder i den italienske parlamentssal har skabt den opfattelse, at det borgerlige statsapparat var styrtet i en sådan krise, at det var tilstrækkeligt med et skub udefra for at knuse det. I virkeligheden drejede det sig blot om de borgerlige regeringsmetoders krise, der var opstået p.gr.a. magtesløsheden blandt den italienske politiks traditionelle grupper og ledere, for hvem det ikke var lykkedes at lede kampen til bunds mod de revolutionære under en akut krise. Fascismen skabte et organ, der var i stand til at påtage sig opgaven som leder af statsmaskineriet. Men da fascisterne - samtidig med den fysiske kamp mod proletarerne - fremlagde et positivt og konkret program for den sociale organisation og for statsadministrationen, så indskrænkede de sig - dybest set - til at gentage demokratiets og socialdemokratiets banale synspunkter; de skabte aldrig deres eget organiske system af foreslag og udkast. For eksempel har de altid hævdet, at de fascistiske program indeholdt en indskrænkning af det bureaukratiske apparat, hvad der gik ud på, at man med udgangspunkt i en nedskæring af ministeriernes antal siden fortsatte på administrationens øvrige områder. Men skønt Mussolini sandt nok har givet afkald på premierministerens specielle jernbanevogn, så har han istedet forøget antallet af ministre og sekretærer for at kunne indsætte sine egne folk. Akkurat på samme måde har fascismen - efter adskillelige republikanske og mystiske gebyrder omkring problemet: monarki eller republik - bestemt sig for at være loyale kongetro, - og efter megen larm om den parlamentariske korrupsion, har den fuldstændigt genoptaget den parlamentariske praksis.

Fascismen har vist så ringe tilbøjelighed til at udtrykke den rene reaktion, at den har givet syndikalismen meget frit spillerum. Ved kongressen i Rom i 1921 gjorde fascismen nærmest naragtige forsøg på at opstille sin doktrin og karakterisere den fascistiske syndikalisme som de intellektuelle arbejderkategoriers overherredømme over bevægelsen. Men denne såkaldte teoretiske plan er forlangst blevet benægtet af den barske virkelighed. Fascismen har grundlagt sine faglige organisationer på den materielle styrke og på det monopol, i spørgsmål om arbejde, som arbejdskøberne havde givet den for således at bryde de røde organisationer;

det er imidlertid ikke engang lykkedes for den at nå ud til de kategorier, hvor arbejdets tekniske specialisering er størst, og den har kun haft heldet med sig blandt de arbejdende i landbruget og i få kategorier blandt byens kvalitetsarbejdere som f.eks. i havnene, uden at den dog har evnet at erobre den mest udviklede og klassebevidste del af proletariatet. Den har ikke engang betydet en ny faglig tilskyndelse for kontorfolkenes og håndværkernes bevægelse. Den fascistiske syndikalisme bygger ikke på nogen alvorlig doktrin. Fascismens ideologi og program udgør en forvirret blanding af borgerlige og småborgerlige ideer og krav, - og den systematiske anvendelse af vold mod proletariatet hindrer den absolut ikke i at øse af opportunismens socialdemokratiske kilder. Dette viser de italienske reformisters stillingtagen, hvis politik en tid syntes behersket af antifascistiske principper og af illusionen om oprettelsen af en borgerlig-proletarisk koalitionsregering mod fascisterne, - men som idag tilpasser sig de sejrende fascister. Denne tilnærmelse er absolut ikke paradoksal; den skyldes en række omstændigheder, som forudsagde dette resultat: bl.a. D'Annunzio-bevægelsen, som på den ene side er tilknyttet fascismen og på den anden har forsøgt en tilnærmelse til de proletariske organisationer udfra det program, der stammede fra Fiumes forfatning, der hævdede at hvile på proletarisk eller sogar på socialistisk grund.

Jeg burde endnu erindre om nogle punkter, som jeg anser for meget vigtige for det fascistiske fænomen; men jeg har ikke tiden dertil. Andre italienske kammerater kan - under diskussionens forløb - fuldstændiggøre min fremlægning. Jeg har med vilje undladt at nævne den fællessmæssige side af spørgsmålet samt de lidelser, de italienske arbejdere og kommunister har måttet udsættes for, thi de syntes mig ikke at være dette spørgsmåls hovedpunkt.

Nu skal jeg tale om de seneste begivenheder, der er hændt i Italien og som kongressen venter præcise oplysninger om.

Vor delegation forlod Italien før de sidste begivenheder og var dårligt underrettet derom indtil forkort tid siden. Men igår aftes ankom en delegeret fra C.K. og han har givet os et billede af begivenhederne, hvis rigtighed jeg garanterer for. Jeg skal gentage de oplysninger, vi har fået.

Som jeg allerede har sagt jer, havde regeringen Facta givet fascisterne fri mulighed for at gennemføre deres politik. Jeg giver blot et eksempel. At det italienske Folkeparti - dvs. det katolske bondeparti - har haft en stærk repræsentation i de regeringer, der er fulgt efter hinanden, har ikke hindret fascisterne i at fortsætte deres kamp mod dette partis organisationer, medlemmer og institutioner. Den forhåndenværende regering var blot en skygge-regering, hvis eneste aktivitet bestod i at støtte den fascistiske offensiv i retning af magtovertagelsen, - den offensiv, som vi har betegnet som ren territorial og geografisk. I virkeligheden forberedte regeringen vejen for det fascistiske statskup. Alt imens skarpedes situationen. Man krævede, at Facta skulle gå af. De sidste valg havde givet parlamentet en sådan sammensætning, at det var umuligt at sikre sig et stabilt flertal udfra de traditionelle borgerlige partiers gamle systemer. I Italien plejede man at sige, at det "mægtige liberale parti" var ved magten. I virkeligheden var dette ikke et parti i egentlig forstand; - det havde aldrig haft en rigtig organisation, da det bestod af individuelle klikker af politikere fra Nord eller fra Syd, samt af selvskaber af industriherrer eller jordbesiddere, der blev manøvreret af professionelle politikere. Denne gruppe parlamentarikere dannede altid kernen i enhver parlamentarisk sammensætning.

Men muligheden for at ændre denne situation var nu indtruffet for fascismen, såfremt den ikke selv ville blive et bytte for denne alvorlige interne krise. Der stod også et organisationsspørgsmål på spil. Man skulle tilfredsstille den fascistiske bevægelses fordringer og betale udgifterne for dens organisation. Disse materielle midler var blevet forudbetalt i stort omfang af de herskende klasser og af fremmede regeringer. Frankrig har finansieret Mussolini-gruppen. Under et hemmeligt møde i den franske regering diskuterede man et budget, der omfattede de meget

store beløb, Mussolini fik i 1915. Disse og andre dokumenter har Socialistpartiet fået kendskab; men det har ikke gjort noget ud af dem, da det anså Mussolini for en færdig mand. På den anden side har den italienske regering altid lettet opgaven for fascisterne, der f.eks. gratis for hele banders vedkommende har kunnet benytte jernbanenettet. - På grund af de store udgifter til den fascistiske bevægelse, så ville den være styrtet i en meget svar situation, såfremt den ikke havde bestemt sig for at tage magten direkte. Den kunne ikke vente på nye valg, og det til trods for at det givetvis ville blive et heldigt udfald for fascismen. - Fascisterne har allerede en stærk politisk organisation, som tæller 300.000 mand, - de hævder til og med at være flere. De havde kunnet vinde blot med demokratiske midler. Men det skulle gå hurtigt. Den 24. oktober samledes det fascistiske nationalråd i Napoli. Idag siger man, at denne begivenhed, som hele den borgerlige presse gjorde megen reklame for, blot var en manøvre, der skulle bortlede opmærksomheden fra statskuppet. På et vist tidspunkt blev der sagt til kongresdeltagerne: Vi afslutter diskussionerne, der er vigtigere ting at gøre; alle vender tilbage til deres pladser. En fascistisk mobilisering indledtes. Det var den 26. oktober. I hovedstaden herskede der endnu fuldstændig ro. Facta havde erklæret, at han ikke ville træde tilbage før regeringskabinetet var sammenkaldt endnu en gang for således at følge den normale procedure. Men til trods for denne erklæring tilbød han kongen sin afgang. Forhandlingerne om en ny regering begyndte. Fascisterne begav sig på march mod Rom, centrum for deres aktivitet (de var især virksomme i Centralitalien, specielt i Toskana). Man lod dem gøre det.

Salandra, der havde fået til opgave at danne regering, gav afkald derpå som følge af fascisternes holdning. Det er sandsynligt at såfremt man ikke havde tilfredsstillet fascisterne ved at overgive Mussolini opgaven, så ville de have opført sig som banditter - også mod deres leders vilje - og plyndre og ødelægge alt i byerne og på landet. Den offentlige mening begyndte at vise tegn på uro. Regeringen Facta erklærede undtagelsestilstand. Efter at dette var gjort, ventede den offentlige mening et helt døgn på, at der skulle finde sammenstød sted mellem statsmagten og de fascistiske styrker. Angående dette forblev vore kammerater yderst skeptiske. Og i virkeligheden mødte fascisterne ingen alvorlig modstand under hele deres færd. Dette til trods for at der i hæren var kredse, der var imod fascisterne; soldaterne var parate til at slås mod dem. Men flertallet af officererne var for fascismen.

Kongen nægtede at underskrive undtagelsestilstanden. Dette betød at modtage fascisternes betingelser, som lød således i "Popolo d'Italia": Det er tilstrækkeligt at tildele Mussolini opgaven med at danne regering - og man vil have fundet en lovlig løsning; - i modsat fald marcherer vi mod Rom og indtager den.

På timer efter tilbagekaldelsen af undtagelsestilstanden blev det bekendt at Mussolini tog til Rom. Man havde allerede forberedt et militært forsvar og samlet tropper; men overenskomsterne var nu sluttet og d. 31. oktober fik fascisterne ind i hovedstaden uden sammenstød.

Mussolini dannede den nye regering, hvis sammensætning er kendt. Det fascistiske parti, som blot talte 35 pladser i parlamentet, fik det absolutte flertal i regeringen. Mussolini blev ikke blot premierminister, men tog også inden- og udenrigsministerposterne. På de andre vigtige poster blev der anbragt fascister. Men da man ikke endnu var nået til et fuldstændigt brud med de traditionelle partier, så deltog der også to ministre fra det sociale demokrati, dvs. fra venstreborgerskabet, og to fra det liberale højre samt en Giolitti-tilhænger. Den monarkistiske retning repræsenteredes af general Diaz i krigsministeriet og af admiral Thaon di Revel i søfartsministeriet. Folkepartiet, som står stærkt i parlamentet, viste sig parat til et kompromis med Mussolini. Under påskud af at partiets officielle instanser ikke kunne mødes i Rom, så overlod man ansvaret for at acceptere Mussolinis forslag til en parlamentarikerforsamling. Men man formåede at opnå nogle indrømmelser fra Mussolini, og Folkepartiets presse har kunnet erklære, at den nye regering ikke forandrede meget ved folkets valgrepræsentation.

Kompromisset strakte sig helt ud til socialdemokraterne, og et øjeblik så det ud til at reformisten Baldesi skulle deltage i regeringen. Mussolini var så snu, at udsende følere via en af sine stedfortrædere; da Baldesi havde erklæret sig villig til at modtage posten, bekendtgjorde Mussolini, at tilbuddet var blevet fremført af en af hans venner under eget ansvar - og Baldesi trådte ikke ind i den ny regering. Mussolini har ikke optaget nogen repræsentant for det reformistiske CGL i sin regering, thi højreelementerne i hans kabinet var imod det. Men han forbliver af den mening, at en repræsentant fra denne organisation i hans "store nationale koalition" er nødvendig, nu da CGL har gjort sig helt uafhængig af noget revolutionært parti.

I disse begivenheder ser vi et kompromis mellem de traditionelle politiske klikker og den herskende klassers forskellige lag - industriherrer, bankierer og jordbesiddere, der alle hælder til en ny regering, som er oprettet af en bevægelse, der har sikret sig småborgerskabets støtte.

Efter vor mening er fascismen et middel til at styrke magten med alle de midler, der står til den herskende klassers rådighed, også ved at drage nytte af læren fra den første sejrige proletariske revolution, den russiske revolution. Overfor en alvorlig økonomisk krise er staten ikke nok til at holde magten. Det er nødvendigt med et enhedsparti, en kontrarevolutionær centraliseret organisation. Udfra dets bånd til hele den borgerlige klasse svarer det fascistiske parti - på en vis måde - til det kommunistiske parti i Rusland udfra dets bånd til proletariatet, - dvs. et velorganiseret og veldisciplineret organ til at lede og kontrollere hele statsapparatet. I Italien har det fascistiske parti næsten besat alle vigtige poster i statsmaskineriet: det er det borgerlige organ til ledelse af staten i imperialismens sammenbrudsperiode. Dette mener jeg er en tilstrækkelig, historisk forklaring på fascismen og på de sidste italienske begivenheder.

Den ny regerings første forholdsregler viser, at den ikke har til hensigt at forandre grundlaget for de traditionelle institutioner. Naturligvis hævder jeg ikke, at situationen er gunstig for den proletariske og kommunistiske bevægelse, skønt jeg forudser, at fascismen vil være liberal og demokratisk. De demokratiske regeringer har altid blot givet proletariatet erklæringer og løfter. F.eks. har Mussolini-regeringen forsikret, at trykkefriheden vil blive respekteret. Men han har ikke undladt at tilføje, at pressen skal vise sig den frihed værdig. Hvad betyder dette? Det betyder, at regeringen rigtignok lover at respektere trykkefriheden, men den giver sine fascistiske og militære organisationer frie hænder - hvis det behager dem - til at sætte mundkurv på de kommunistiske organer, hvad der allerede er sket i enkelte tilfælde. På den anden side må man se i øjnene, at skønt den fascistiske regering gør de borgerlige liberale nogle indrømmelser, skal man dog ikke have nogen tiltro til dens erklæring om at ville forandre sine militære organisationer til sportsforbund eller lignende; vi ved at dusinvis af fascister er blevet holdt i arrest, fordi de havde modsat sig den afmobiliseringsordre, der var blevet givet af Mussolini.

Hvilken indflydelse har disse begivenheder haft på proletariatet? Det har befundet sig i en situation, hvor det ikke kunne spille nogen vigtig rolle i kampen, og har måttet forholde sig nærmest passivt. Hvad angår det kommunistiske parti, så har det altid forstået at en sejr for fascismen ville betyde et nederlag for den revolutionære bevægelse. Problemet består hovedsageligt i at vide, om Kommunistpartiets taktik har været i stand til at opnå de mulige resultater for forsvaret af det italienske proletariat, og det i en forsvarsstilling, thi vi har aldrig betvivlet, at det idag ikke er i stand til at indlede en offensiv mod den fascistiske reaktion. Såfremt der - i stedet for et kompromis mellem borgerskab og fascisme - var udbrudt en militær konflikt, en borgerkrig, så havde proletariatet måske kunnet spille en rolle ved at oprette en enhedsfront for generalstrejken, hvad der kunne have givet et heldigere udfald. Men som situationen var, har proletariatet ikke kunnet deltage i handlingsforløbet. Uanset den betydning de forløbne begivenheder havde, bør man ikke glemme, at det politiske sceneskifte i virkeligheden var mindre pludseligt end det kan synes, thi situationen var blevet skærpet fra dag til dag allerede før den endelige fascistiske offensiv blev sluppet løs. Det er tilstrækkeligt, som eksempel på kampen mod statsmagten og fascismen at nævne konflikten i Cremona, hvor der var 6 døde. Proletariatet har kun kæmpet i Rom, hvor de revolutionære arbejdertrupper stødte sammen med de fascistiske korps, og der var adskillige sårede. Den næste dag besatte den kongelige garde arbejderkvarteret, fratog det ethvert

forsvarsmiddel og tillod dernæst de tilløbende fascister med koldt blod at skyde på arbejderne. Dette er den mest blodige hændelse, der har fundet sted under de sidste kampe i Italien.

Da Kommunistpartiet foreslog generalstrejken, blev den saboteret af CGL, som tilskyndede proletarerne til ikke at følge de revolutionære gruppers farlige opfordringer ved til og med at udbrede rygten om, at Kommunistpartiet var opløst, - og det i et øjeblik hvor vor presse ikke var istand til at udkomme.

I Rom var den alvorligste begivenhed for partiet besættelsen af "Comunistas" redaktionssæde. Trykkeriets lokale blev besat d. 31. oktober i det øjeblik, avisen var ved at udkomme og 100.000 fascister holdt byen belejret. Det var lykkedes redaktørerne at bringe sig i sikkerhed gennem nødudgange med undtagelse af hovedredaktøren kammerat Togliatti, som opholdt sig på sit kontor. Fascisterne trængte ind og tog ham til fange. Stolt erklærede han sig for "Comunistas" hovedredaktør, og han var allerede blevet stillet op mod muren for at blive skudt mens fascisterne trængte mængden tilbage for at fuldføre henrettelsen, da der gik rygte om at de andre redaktører var løbet op på tagene, hvorfor angriberne gav sig til at forfølge dem (dette alene skylder han sin redning). Dette har ikke forhindret vor kammerat i at tale ved mødet i Torino nogle dage efter i forbindelse med årsdagen for den russiske revolution.

Men det drejer sig om et isoleret tilfælde. Vort partis organisation er i temmelig god stand. Når "Comunista" ikke udkommer, så skyldes det ikke regeringsforbud, men derimod at trykkeriet nægter at trykke det. Vi har derfor trykt det i et illegalt trykkeri. Vanskelighederne med udgivelsen er ikke af teknisk men af økonomisk karakter.

I Torino er "Ordine Nuovos" sæde blevet besat, og man har beslaglagt de våben, der blev fundet. Men denne dagsavis trykkes nu andetsteds. I Triest er politiet trængt ind i "Lavoratores" trykkeri, men også dette daglige organ udkommer nu illegalt. Vort parti har endnu mulighed for at arbejde åbentlyst, og vor situation er absolut ikke tragisk. Men man kan ikke vide hvordan tingene udvikler sig og jeg er derfor nødsaget til at udtrykke en vis tilbageholdenhed angående partiets og arbejdets situation i fremtiden. Den kammerat, der netop er ankommet, er en af lederne for en af partiets vigtige lokalorganisationer, og hans synspunkt, der deles af andre militanter, går ud på, at vi nu kan arbejde bedre end før. Jeg vil ingenlunde fremstille dette synspunkt som en definitiv sandhed. Men den kammerat, som udtrykker det, er en militant, der virkeligt arbejder blandt masserne og hans mening er af stor betydning.

Jeg har allerede nævnt, at modstanderpressen har udbredt den falske nyhed, at vort parti er opløst. Vi har offentliggjort et dementi og genoprettet sandheden. Vore centrale politiske organer, vor illegale militære central, vor faglige central er i fuld aktivitet, og forbindelseslinierne til provinsen er blevet genoprettet næsten overalt. De kammerater, der er blevet i Italien, har ikke tabt hovedet og gør alt hvad der er nødvendigt. Hvad angår socialisterne, så er "l'Avantis" sæde blevet ødelagt af fascisterne, og der vil gå nogen tid før den atter kan udkomme. Også Socialistpartiets sæde i Rom er blevet ødelagt og arkivet brændt ned. Med hensyn til disse centristers standpunkt i polemikken mellem Kommunistpartiet og CGL, har vi hverken et opråb eller nogen erklæring. Angående reformisterne - ifølge deres aviser (som fortsætter med at udkomme) - så fremgår det klart, at de tilpasser sig den nye regering.

Om den faglige situation mener kammerat Repossi fra vor faglige komité at arbejdet kan fortsætte. Det er de oplysninger, der stammer fra d. 6. november, som vi har modtaget.

Min tale er allerede lang og jeg vil ikke berøre spørgsmålet om vort partis stillingtagen under hele fascismens udviklingsperiode, thi jeg forbeholder mig at gøre det under andre punkter på kongressens dagsorden. Vi vil blot stille spørgsmålet om, hvilke perspektiver vi har for fremtiden. Vi har fastslået, at fascismen må gøre regnskab med den utilfredshed, der skyldes regeringspolitikken. Men vi ved altfor godt, at når man udover staten råder over en militær organisation, er det lettere at tæmme utilfredsheden og gøre sig til herrer over en ugunstig økonomisk situation. Dette er endnu rigtigere under proletariatets diktatur, når den historiske udvikling er til vor fordel. Men der er ingen tvivl om, at fascisterne er meget velorganiserede og har ganske præcise mål.

(fortsætter på s.: 39)

Denna artikel utkom 1957 i vårt partiorgan IL PROGRAMMA COMMUNISTA. Det har gått mer än 10 år sedan dess, men den marxistiska värderingen av händelserna gäller oförändrat. Och inte nog med det, de senaste tio årens händelser i hela världen utgör en lysande bekräftelse på våra förutsägelser: hälften av den tidsperiod på 20 år, inom vilken kapitalismen kommer att drabbas av en produktionskris omfattande hela världen, har förflutit och överallt ser vi redan det kommande krisutbrottets första symptom, de första skälvingarna. Även arbetarklassen - som ännu för tio år sedan var invaggad i illusionen av en ständigt växande kapitalistisk idyll - börjar vakna upp ur denna dröm, våldsamt uppriven av det kapitalistiska produktionssättets obevekliga motsättningar, som åter tvingar den att göra bruk av sedan länge "glömda" radikala kampmetoder.

Vi har ingenting att tillägga: ingenting har ändrat sig i det kapitalistiska världssystemet som skulle kunna förmå oss att ändra, "berika" eller "anpassa" våra teser, och av den anledningen återger vi artikeln utan vidare kommentarer:

0 0 0

#### A) RYSSLAND I FÖRHÅLLANDE TILL EUROPA UNDER 1800-TALET

1. Beträffande Rysslands "roll" i den europeiska politiken har de marxistiska socialisterna redan från början kämpat mot den bedrägliga uppfattning, enligt vilken den historiska materialismens slutsatser inte skulle kunna användas på Ryssland. På samma sätt som den marxistiska internationalismens samhälleliga slutsatser av universell räckvidd, vilka härletts ur studiet av kapitalismens första framträdande som skedde i England, överförts på Frankrike, Tyskland och Amerika, så hyste vår skola inget tvivel om, att denna historiens nyckel också skulle ha öppnat de portar, som för alltid tycktes slutas inför åsynen av det borgerliga samhället och bakom Napoleons flyende bajonetter, allt medan historiens framåtskridande fördröjdes ett århundrade.

2. Liksom alla Europas länder, så väntade och förfäktade marxismen, också för Rysslands del, att den stora borgerliga revolutionen skulle följa i spåren på de franska och engelska revolutionerna, vilkas storm hade skakat hela Central-europa 1848. Störtandet av det feodala produktionssättet i Ryssland förutsågs, väntades och krävdes av Marx, därför att tsarens Ryssland hade övertagit rollen som den europeiska antiliberala och antikapitalistiska reaktionens fästning. Ända till slutet av den 1871 avslutade fasen med borgerliga krig för nationell omvandling av Europa, förväntades en fördelaktig utveckling av varje krig, i den meningen, att det skulle kunna leda till tsarismens nederlag och sammanbrott.

Marx kallades därför antirysk alltysk agent! För honom betydde tsardömetts hård-

nackade motstånd inte bara en fördämning mot den borgerliga revolutionens våg, utan också mot den därpå följande vågen av europeisk arbetarrevolution; och den första arbetarinternationalen understödde därför helt befrielseörelserna i de av tsaren undertryckta nationerna, framför allt den i Polen.

3. Den marxistiska skolans historiska doktrin avslutar med året 1871 den period, i vilken socialisterna understödde de krig som tjänade till Europas omvandling till moderna stater, de liberala revolutionernas inre kamper och de nationella frihetskamperna. Vid horisonten tronar emellertid det ryska hindret, som genom sin existens i fortsättningen kommer att spärra vägen för arbetarupproret mot de "förbundna nationella arméerna" och kommer att sända sina kosacker inte bara till de heliga kejsardömenas försvar, utan - efter den västliga utvecklingsperiodens avslutande - också till de kapitalistiska parlamentariska demokratiernas försvar.

4. Marxismen börjar snart att sysselsätta sig med "Rysslands sociala angelägenheter" och studerar dess ekonomiska struktur och klassmotsättningarnas förlopp, något som emellertid inte hindrar att det i första hand tas hänsyn till de internationella kraftförhållandena vid bestämmandet av de sociala revolutionernas följd, något som Marx gjorde i ett jättelikt arbete om etapperna i revolutionens frammarsch och deras betingelser, vilka - vad beträffar samhällsstrukturens mognad - framträder i den ovan omnämnda ordningsföljden. Genast reste sig frågan, om man skulle kunna förkorta det ryska förloppet, som ju ännu väntade på att ta de steg, som Europa redan tagit i början av århundradet och 1848. Marx svarade på denna fråga i förordet till Sassulitjs ryska översättning av Manifestet 1882 och i ett brev till en tidskrift 1877. Är det möjligt, att hoppa över det kapitalistiska produktionssättet i Ryssland? Det första svaret var delvis positivt: "Om den ryska revolutionen blir signalen till en arbetarrevolution i Väster, så att båda kompletterar varandra". Det andra svaret förklarade emellertid detta tillfälle som redan försummat, och stödde sig därvid på den borgerliga jordreformen från 1861, vilken avskaffade livegenskapen, men som framför allt ledde till det slutgiltiga upplösandet av bondbyarnas urkommunism, ett faktum som Laskunin lovprisade, varför han på det skarpaste tillrättavisades av Marx och Engels: "Om Ryssland fortsätter på den sedan 1861 inslagna vägen, kommer det att försumma det bästa tillfälle som historien någonsin har erbjudit ett folk, att hoppa över det kapitalistiska systemets ödesdiga alternativ. ...i och då, väl en gång indraget i den kapitalistiska ekonomins virvel, kommer det liksom de andra folken att bli tvunget att uthärda detta systems obevekliga lagar." Det är allt, avslutade Marx med skärpa. Det var allt: efter det att den proletära revolutionen hade misslyckats och förrätts, har dagens Ryssland fallit in i det kapitalistiska barbariet. Skrifter av Engels om den ryska primitiva kommunistiska miren<sup>1)</sup> visar, att det kapitalistiska produktionssättet redan år 1875 och så mycket tydligare 1894 hade tagit hem spelet, och redan under tsardömet dominerade i städerna och i viss utstäckning också på landsbygden.

---

1) Se Engels artikel "Sociala förhållanden i Ryssland" (på svenska i "Marx och Engels", urval av E Gustafsson)

5. Tillsammans med den kapitalistiska industrin, som i Ryssland uppstod inte så mycket genom en ursprunglig ackumulation, utan genom direkta statliga investeringar, uppstår stadsproletariatet och det marxistiska arbetarpartiet. Detta ställs inför den dubbla revolutionens problem, samma problem som de första marxisterna i Tyskland stod inför 1848. Detta partis teoretiska linje, som till att börja med företräddes av Plechanov och därpå av Lenin och bolsjevikerna, är helt i överensstämmelse med den europeiska och internationella marxismen, framför allt också i den för Ryssland särskilt viktiga agrarfrågan. Vilket bidrag kommer dubbelrevolutionen att få från landsbygdens klasser, de livegna och de utfattiga bönderna, som enligt lagen nog är likaberättigade, men vars läge ändå har försämrats i jämförelse med den rena feodalismen? Överallt har de livegna och småbönderna understött de borgerliga revolutionerna och alltid rest sig mot den jordägande adelns privilegier. För Ryssland är följande karaktäristiskt: feodalismen är inte spridd som i Europa och Tyskland, utan den centrala statsmakten och själva den nationella armén är sedan århundraden centraliserade: detta utgör ända fram till 1800-talet en i historisk mening progressiv betingelse. Detta gäller inte bara på det politiska området för ursprungshistorien till armé, monarki och stat, vilka införts från utlandet, utan också för samhällsstrukturen. Stat, krona (och de inte mindre koncentrerade kyrkliga institutionerna) äger mer jord och livegna än feodaladeln; därav beteckningen statsfeodalism, en statsfeodalism, som höll gått stånd mot de franska demokratiska arméernas framstöt, och mot vilken Marx i många år till och med önskade att de europeiska, turkiska och tyska arméernas angrepp skulle sättas in.

I själva verket har vägen från statsfeodalism till statskapitalism varit kortare i Ryssland än den väg från den decentraliserade feodalismen till de kapitalistiska enhetsstaterna och från den första "självständiga" till den koncentrerade och imperialistiska kapitalismen, som Europa har bevittnat.

#### B) PERSPEKTIV PÅ DEN SISTA FEODALISMENS UNDERGÅNG

6. Dessa sedan århundraden fast rotade former förklarar varför det i Ryssland aldrig har bildats en lika mäktig borgarklass som i Västerlandet, och det av marxisterna förväntade sammanlänkandet av de två revolutionerna framstod som ännu svårare än i Tyskland. Då Engels gick till grunden med bristerna och svagheterna i den tyska revolutionära traditionen, som - helt annorlunda än den engelska - hade utmattats i den religiösa reformationen, gick han tillbaka till bönderna och beskrev deras historiska krig från 1525, som hade blivit fruktansvärt krossat tack vare stadsborgarklassens, det reformerta prästerskapet och även småadelns feghet. Vad Ryssland beträffar, rörde den första striden mellan marxisterna och alla andra partier på den teoretiska och den fysiska kampens område, frågan om den politiskt frånvarande borgarklassen, liksom själva småadeln och ett upproriskt prästerskap, skulle kunna ersättas med bondeklassen. Den historiska formeln som stod i motsättning till vår, gick ut på att den ryska revolutionen varken skulle vara en borgerlig eller en arbetarrevolution, utan endast en bonderevolu-

tion. Vi definierade bonderevolutionen som en "dubbelgångare" till städernas borgerliga revolution. Under hela det mer än hundra år långa förloppet av polemik och klasskrig har marxismen alltid tillbakavisat det ohyggliga perspektivet av en "bondesocialism", som i Ryssland påstods skulle framträda ur fattigböndernas uppror, med syftet att komma i åtnjutande av jordegendomen i utopiskt likaberättigade former, och därigenom nå fram till att kontrollera staten i större utsträckning än städernas klasser, den vanmäktiga borgarklassen och proletariatet. Man förmådde inte ana den unga ryska arbetarklassens skräckinjagande energi, något som förklaras av att den var en del <sup>av</sup> det europeiska proletariatet. --Borgarklassen föds nationellt och får inte någon energi över sina gränser, proletariatet föds internationellt och är som klass närvarande i alla "utländska" revolutioner. Bönderna är till och med "undernationella".

På dessa grundvalar uppbyggdes genom Lenin den marxistiska teorien om den ryska revolutionen, i vilken som huvudrollsinnehavare utvaldes inte den inhemska borgarklassen och bönderna utan arbetarklassen.

7. Två är de stora frågorna: den agrara och den politiska frågan. I den första är narodnikerna (folkvännerna)- socialistrevolutionärerna för uppdelningen av jorden, mensjevikerna för municipaliseringen<sup>1)</sup> och bolsjevikerna för nationaliseringen. Alla tre, sade Lenin, är inte den socialistiska utan den borgerliga demokratiska revolutionens programpunkter. Likväl är det tredje kravet det mest framåtdrivna och skapar de bästa betingelserna för den proletära kommunismen. Vi nöjer oss med att citera ur "Två taktiska linjer i den demokratiska revolutionen": "Jordnationaliseringens idé är alltså en av det merkantila och kapitalistiska samhällets kategorier". I dagens Ryssland har bara den minsta delen av bruksformerna, nämligen sovchoserna, nått detta stadium, resten ligger ännu längre tillbaka.

När det gäller frågan om makten, är mensjevikerna för, att låta borgarklassen gripa den, för att sedan gå i opposition (1917 samarbetar de i regeringen med borgarna); socialistrevolutionärerna är för ett bländverk, bonderegeringen och kommer att få samma slut tillsammans med Kerenskij; bolsjevikerna är för gripandet av makten och proletariatets och böndernas demokratiska diktatur. Adjektivet demokratisk och substantivet bönder får sin förklaring i Lenins ord: "Denna seger kommer absolut inte att göra vår borgerliga revolution till en socialistisk revolution." "Den omvandling som blivit nödvändig för Ryssland, medför inte kapitalismens störtande, utan tvärtom kommer den att effektivt bereda väg för en bred och snabb, europeisk och inte asiatisk utveckling av kapitalismen". "En sådan seger kommer att hjälpa oss att uppresad Europa, och Europas socialistiska proletariat kommer i sin tur, då de kastat av sig borgarklassens ok, att hjälpa oss att genomföra den socialistiska revolutionen".

---

1) Municipalisering : decentraliserad, kommunal äganderätt till godsens, tsarens och kyrkans exproprierade jord.

Vad gör vi sedan med de "allierade" bönderna? Lenin klargjorde även detta. Marx hade sagt, att bönderna är "borgarklassens naturliga allierade". Lenin skriver: "I den verkliga och avgörande kampen för socialismen kommer bönderna som jordägande klass att ha samma förrädiska och vacklande funktion, som borgarklassen i dagens Ryssland har i kampen för demokratin". I den italienska texten "Ryssland och revolutionen i den marxistiska teorin" (1954-55) har vi redan utförligt visat, hur Lenin stödde sin formel: Erövring av den diktatoriska makten under den borgerliga revolutionen, mot själva borgarklassen och endast med stöd från bönderna, med det dubbla syftet: för att nå till den proletära revolutionen i Europa, betingelsen för socialismens seger i Ryssland, och för att undvika att tsarismen återupprättades, något som skulle ha betytt återuppförandet av Europas vita garde.

(andra och sista delen av denna artikel följer i KP nr.8.)

-----

#### fortsættelse af RAPPORTEN OM FASCISMEN

Under disse omstændigheder kan det forudsiges, at den fascistiske stilling absolut ikke vil være ustabil.

Som i har set, har jeg absolut ikke overdrevet de betingelser, som vort parti har kæmpet under. Vi vil ikke gøre det til et følelsesmæssigt spørgsmål. Italiens Kommunistiske Parti har måske begået nogle fejl; man kan kritisere det, men jeg tror, at i det nuværende øjeblik beviser vore kammeraters holdning, at vi har gjort et virkeligt arbejde: at danne proletariatets revolutionære parti, grundlaget for den italienske arbejderklassens genopsving.

De italienske kommunister har ret til at blive anerkendt for det de er. Også selv om deres holdning ikke altid er blevet billigt, føler de, at de ikke har noget at bebrejde sig selv overfor revolutionen og overfor den Kommunistiske Internationale.

-----

#### REGIONALT MØDE I KØBENHAVN

#### - LOKALT SYDSVENSK MØDE I KRISTIANSTAD

I begyndelsen af august mødtes danske og svenske kammerater til møde i København, hvor der blev gennemgået to emner: 1. SOVIETTERNE, dvs. spørgsmålet om det proletariske diktators organisering, der ifølge MOSKVATESERNE hviler på a. Partiet b. Sovietterne c. Fagforbundene og som belystets ud fra de historiske milepæle: Paris 1871, Rusland 1905, 1917-18, Tyskland 1918 til 21, Kina 1927 (tekster af Marx og Lenin - Teser om BETINGELSERNE FOR OPRETTELSE AF ARBEJDERRÅD - de to tese-forslag angående fagforbundenes integrering i den proletariske diktators statsmagt, fra debatten i Bolsjevik partiet i 1920). 2. FASCISME OG ANTIFASCISME, belyst ud fra den rapport, der bringes i dette nr. af KP, ud fra Bela Kuns tekst DEN UNGARSKE ARBEJDERKLASSE UNDER DEN HVIDE TERROR 1919, ud fra vore ROMTESER fra 1922 samt ud fra Trotskijs WHAT NEXT?

Det lokale møde i Kristianstad gennemgik først partiets faglige og anti-parlamentariske aktion. Hovedemnet var SOCIALISMEN og dermed spørgsmålet om værdiloven, om fordeling contra marked, om penge, om lønarbejdet (der blev anvendt citater fra Kapitalen, Antidühring, Kritik af Gothaprogrammet og fra Kommunismens ABC).

ET EKSEMPLARISK MILITANT LIV I REVOLUTIONENS TJENESTE

(Programma Comunista no.14 - juli 1970)

Vi ville forråde den umådelige arv af teori og militant praksis, som Amadeo Bordiga har videregivet os ved dag for dag at fremføre den under marxismens klare lys og i de fortsatte furer fra kykloiske proletariske slag, såfremt vi gav disse få og fattige linier til hans minde karakter af lovtale for hans person, skønt den var af sjælden format, eller af forgængelig hyldest til mennesket, skønt det var knyttet til os med bånd langt stærkere end de, der bindes under et livs korte bue. Hans lære har været noget helt andet og langt større, og den er overgivet os fra hans liv af streng afkald på alt, der lå uden for hint lys og gik uden for hin fure; overgivet os til og med fra hans ydmyge død som militant kammerat, der afslutter sin lange og varige kamp efter at have givet alt og aldrig forlangt noget.

Han har selv i 1924, da han mindedes Lenin, dikteret ikke en gravtale for sig selv men de ord, der skal rettes til enhver militant, uanset om hans hverv i bevægelsen har været stort eller lille, når livets og dødens ubønhørlige lov har fældet ham. Lad os overlade ham endnu engang ordet, som vi har overladt ham det i så mange år, når vi betroede det til den, han upersonliggørende yndede at kalde "sonden", som vi vidste det skulle overlades til, da den var en strålende fortids stemme midt i en elendig nutid. Lad os give ham ordet for endnu engang alle at føle os forenede som under generalforsamlingerne, han startede og førte med anvendelse af al sin energi; - alle forenede af det ubrudte bånd mellem igår, idag og imorgen, til hvis beskyttelse han har ofret hele sit liv og gjort alt for at lære os, at kun dette bånd er af betydning, thi det er af en kraft, der ikke bærer en persons navn, der ikke tilhører noget individ, der ikke har og ikke skal have ejendommens infame tegn, der lever og skal leve hinsides jegets snævre rammer.

"Kampen har forladt sit værk. Hvad betyder dette for os? Hvilken plads har ledernes funktion i vor bevægelse og i den måde, vi bedømmer den på? (spurgte han sig under konferenceforedraget i 1924, idet han tænkte på Lenin). - For os er et individ ikke en entitet, en afsluttet enhed adskilt fra andre, - ikke en maskine for sig selv eller med funktioner, der næres gennem direkte forbindelser til den guddommelige skabermagt eller til nogen som helst anden filosofisk abstraktion. - Den enkeltes udtryk og funktion er bestemt af generelle betingelser fra miljøet, fra samfundet og fra dets historie. Det, der udarbejdes i et menneskes hjerne, er blevet forberedt af forholdene til andre mennesker og af andre menneskers virke også af forstandsmæssig karakter. Nogle privilegerede og øvede hjerner - bedre byggede og fuldstændiggjorte maskiner - oversætter, udtrykker og gennemarbejder bedre en arv af viden og erfaringer, der ikke ville eksistere, hvis den ikke hvilede på det kollektive samfundsmæssige liv. Lederen opfinder ikke men afslører massen for sig selv, sørger for, at den stadig bedre kan genkende sig selv i sin situation i forhold til den sociale verden og til den historiske fremtid, at den i eksakte formler kan udtrykke sin tendens til at handle i den retning, der er betinget af de sociale faktorer, hvis mekanisme man i sidste instans forklarer med udgangspunktet i undersøgelsen af de økonomiske elementer. Den historiske materialismes største styrke - som genial løsning på problemet om den menneskelige bestemmelse og vilje, ligger i at have fjernet analysen fra den onde cirkel, der så individet isoleret fra miljøet, og have ført den over til den videnskabelige undersøgelse af det kollektive samfunds liv.

"Lederens hjerne er et materielt redskab, der virker udfra bånd til hele klassen og til partiet; de formuleringer, lederen dikterer som teoretiker og de normer, han foreskriver som praktisk leder, er ikke hans opfindelser men nærmere enkeltheder fra en bevidsthed, hvis materialer tilhører partiet-klassen, og som er produkter af en meget udstrakt erfaring. Ikke altid tager alle denne erfarings elementer skikkelse af mekanisk lærdom for lederen, således at vi - realistisk set - kan forklare os visse intuit ionsfænomener, der bliver anset for spådomme, og som - langt fra at bevise, at nogle individer står højere end

massen - viser endnu bedre vor påstand, at lederen er den fælles tankes og aktions virkende redskab og ikke deres motor.

"Organiseringen i parti, som tillader klassen at være og leve som klasse, fremstår som en enhedsmekanisme, i hvilken de forskellige "hjerner" (absolut ikke kun hjernerne men også andre organer) løser forskellige opgaver afhængigt af anlæg og muligheder - alle i ét formål og i én interesses tjeneste, der progressivt forenes mere og mere i tiden og i rummet. Alle individer har altså ikke samme plads og vægt i organisationen. Alt eftersom denne opgavefordeling virkeliggøres i overensstemmelse med en meget rationel plan (og det der idag gælder for partiet-klassen, vil i morgen gælde for samfundet) er det fuldkomment udelukket, at den der befinder sig højere oppe - som privilegeret - tynger på de andre. Den revolutionære udvikling går ikke imod en opløsning men mod en stadig mere videnskabelig sammenhæng mellem individerne; den er antiindividu-alistisk for så vidt som den er materialistisk; denne udvikling tror ikke på individets sjæl eller på dets metafysiske og iboende indhold, men den indlemmer individets funktioner i en kollektiv helhed ved at skabe en opbygning, der går i retning af til stadighed at fjerne tvangen og erstatte den med den tekniske fornuft. Partiet er allerede et eksempel på en kollektivitet uden tvang"

Dette blev sagt af ham, der for os i disse år af slidsom men begejstret genoptagelse af den marxistiske "linie gennem tiden" altid og blot har været "Amadeo"; ikke den "bedste", rost og siden forrådt, men det storslåede "redskab", den strålende "maskine" gennem hvilken marxismens strøm - af meget høj spænding - gik - og blev videresendt til sønner af generationer, der hverken blev født under den sejrige revolution eller under marchen mod sejren, men under den kynisk triumferende kontrarevolution. Og vi siger marxisme, i den forstand vi altid har opfattet den i det Kommunistiske Venstre, ikke som abstrakt teori man skal bøje sig for under daglig bøn, men som et lyst og skarpt våben, hvor man ikke skal miste grebet dvs. retningen mod målet. For at redde dette våben, så det ikke forsvinder i nederlagets virvar, må man kunne ofre alt, først og fremmest ens uverdige jeg, - ligesom det er nødvendigt, for at bruge det godt når slaget begynder, at tilintetgøre individets svagheder, forfængelighed og dumme æresfølelse, for at redde og anvende dets sunde og måske dyrebare muligheder i "klassens-partiets" interesse.

Hin højspændingsstrøm bestod ikke og vil aldrig bestå (som han sagde om Lenin) af "fornufts-elementer alene"; den bestod og vil først og fremmest bestå af lidenskab; den bestod og vil bestå af levet deltagelse i den undertrykte klasses slag, i de heltemodige og blodige kampe, der fældede hundredtusinder af anonyme militanter, i ofrene båret af proletarerer, der handlede af instinkt endnu før de havde viden, - af "udannede", der aldrig drømte om at bede om noget på forskud eller til gengæld for deres strålende vovemod, der kæmpede uden at spare sig og uden at være tyngede af kulturens og snusfornuftens byrder.

Og ligesom strømmen så bestod maskinen Amadeo, som den uafbrudt gennemløb over en mere end tresårig tidsbue, mindst lige så meget af lidenskab som af doktrin, mindst lige så meget af hjerte som af hjerne; - af teori og hjerne netop fordi de støttedes og næredes af en lidenskab, der ikke kendte grænser.

+ +

Tre historiske perioder var samlede i hans stærke maskineri; - Den revolutionære forberedelses år: den hårde kamp mod reformismens gentagne fremstød, mod parlamentarismen, mod centrismen, der har det hele i munden men altid forråder, mod anarkismen og syndikalismen, der forkaster partiet og diktaturet, mod socialpatriotismen, - dvs. fra 1912 til 1919. Revolutionsårene, der flåede det kapitalistiske samfunds indvolde op og bragte eksplotionen til dets svageste led; dengang det ikke blot drejede sig om at opbygge partiet men også at få det til at virke uden vaklen eller tøven, både når heldet var med og når det var mod os, - dvs. fra 1919 til 1923. Kontrarevolutionens år, da Verdenspartiets mægtige redskab blev nedrevet lidt efter lidt uden at være sig det bevidst, idet det havde forladt den hårde men retlinede vej, der havde ført til Oktober, i den selvbedrageriske tro hurtigere at kunne nå det storslåede mål af den lettere og kortere vej, som består af elastiske manøvrer og kompromisser til skade for principperne; siden blev Verdenspartiet knust bevidst med den russiske statsmagts tromle, der var revet ud af den proletariske klasses hænder og vendt mod den selv.

Og det er de unge proletariske generationers store lykke, at de er kaldet til atter at stige op fra den femogfyrreårige kontrarevolutions dynd mod ligeså gigantiske men mere afgørende slag; en lykke, thi de er allerede begyndt at blive sig partiet bevidst, hvad der for os fra de mere uheldige generationer var en svær opgave; denne lykke skyldes, at fra de store revolutionæres tid har i det mindste én stået imod, fast på sin plads, selv i den mest desperate isolation, med samme udholdenhed og med samme foragt for populariteten som i de dage, hvor dagspressens skriblerpøbel beundrede ham i spidsen for et parti, i hvis love (og vi vender tilbage til konferencen i 1924) der hverken stod "leder" eller "ledernes komité", men hvor hvert individ naturligt indtog sin plads, som det blev krævet og dikteret "af bevægelsens dynamik og ikke af afstemningers banalitet". Med den samme udholdenhed og med en end mere grænseløs foragt for popularitet og "succes" hamrede han i hine de sværeste dage - hvor skriblerpøbelen fremstillede ham som "tilbagetrukket fra det politiske liv" - og i den ensomhed, som så mange andre revolutionære havde kendt før ham, på den revolutionære marxismes gamle stålkæde for endeligt at få den til at antage skikkelse af et parti, selv lille og midlertidigt uden ekko, men et parti, der aldrig skulle kende til galionsfigurer og som skulle vokse og kæmpe på én og kun én vej. Ikke på grund af et frit valg men på grund af en historisk bestemmelse var og forblev "Amadeo" dér, - for i sin meget effektive arbejdsmaskine at samle vurderingen og derfor læren af disse tre perioder, der er dialektisk forenede. Netop derfor har han ligesom Lenin kunnet være marxismens genoprejser, måske på et til og med højere plan, ikke på grund af personlig dygtighed men på grund af historisk placering, som den, der fjernede det sidste forbindelsesled til en selv ufrivillig, ydre, sproglig-formel rest af demokratisme.

En kammerat her i vor lille men glødende militantkollektivitet, der henter styrken ikke fra sig selv men fra den kollektive besiddelse af en tradition hidrørende fra en lang fortids revolutionære virke, har med rette sagt, at "Amadeo" måske vil være den sidste revolutionære, til hvem der retmæssigt er knyttet et navn og et efternavn, - absolut ikke fordi han ville det så, men fordi marxismens højspændingsstrøm dengang endnu havde brug for disse mægtige "menneskelige stålpiller", der ragede op over en ellers meget solid og velcementeret grundvold. På konferencen i 1924 havde han selv foregrebet den dag, hvor militanterne efter den umådelige sorg over Lenins standsede "stærke og beundringsværdige maskine" ville få "den vished, at dens funktion blev fortsat og foreviget i kamporganerne, i hvis ledelse Lenin havde stået blandt de første". Han havde forudset den dag, hvor partiet mere eller mindre talstærkt vil bevæge sig som et anonymt forenet legeme med et "stadigt mere videnskabeligt" sammenhæng mellem og med en "stadig mere rationel" integrering af sine kræfter. Han havde forudset den dag, hvor proletarerne ikke ville vente på "at der kom en eller anden" og bragte dem frelse, men hvor de alle rejste sig, dragne af en gigantisk kollektiv kraft, anonym og ikke bundet til noget menneske eller navn. Han havde forudsagt den dag, hvor klassen som en helstøbt enhed ville gå til angreb med og omkring sit parti, efter i sit eget gavmilde hjerte at have tilinteggjort myten om "de nødvendige paver, konger, diktatorer og ledere, - disse stakkels marionetter, der tror de skaber historien".

+ +

På højde med dette syn må vi alle søge at hæve os og evne at forblive. Det er måske den mest varige, skønt den mindst synlige, lære, som efterlades af en militant kammerats liv, hvis anstrengelser gik ud på allerede idag at være den kommunistiske morgendags mand, fri for den borgerlige individualismes hundredårige skaller, tålmodig i de svære og voldsomme i de glade stunder, mild mod kammeraterne og streng mod sig selv, - aldrig træt af at give, vel vidende at denne mission har den, der har modtaget mest og som i overensstemmelse med denne hårde konsekvente linie, der hverken giver ære eller belønning, har levet ikke med smerte men med glæde.

De få, der fik lejlighed til at følge deres kammerats jordiske rester til en ydmyg landsbykirkegård, fornemmede de mægtige vingeslag fra en hundredhalvtresårig revolutionær bevægelse. Alle ved vi, og vi vil kæmpe for ikke at glemme, at kun under hine vinger er der lys og kraft, og at der udenfor blot er mørke og nedrigthed. De liv, der er brugt i verdensproletariatets tjeneste,

måles ikke i "successer" eller "fiatskoer", som hverken kan nås på en dag eller i et årti; - de måles, hvad hverken "historikerne" eller skriblerne kender til, på uforanderlighedens målebånd, i troskaben mod doktrinen, i overensstemmelse med hvilken hver handling i livet må være. Den kraft, individet har til at blive på den rette linie, som tilhører den klasse han er blevet bestemt til at kæmpe for, kan ikke hidrøre fra den klæbrige verden, han er dømt til at leve i, men kun fra det militante virke i en organisme, der anonymt er opført på hårde erfaringer fra en fortid mellem revolutionens lysskær og kontrarevolutionens mørke solnedgang.

At huske på ham, ikke abstrakt men i det daglige liv, er virkeligt at genoplive sammen med "Amadeo" skarerne af militante kammerater, der med Marx' es ord forsvarede, forfægtede og reddede i nutiden - også og især i den mørkeste og mest trøstesløse nutid - den kommunistiske bevægelses fremtid.

=====

FOR EN STREJKEKAMP  
FØRT MOD ARBEJDSKØBERNE  
MOD STATEN OG DENS ARBEJDSRET  
MOD FAGFORBUNDENES FORRÅDER-PAMPERE

Fredag d.28. august gik skibsværksarbejderne på Svendborg værft hjem i protest mod, at der var blevet taget "bodspenge" fra lønningsposerne. Dette var i virkeligheden en strejkeaktion mod hele det forbandede arbejdsrettlige system, hvor arbejdskøberforeningen, statsmagten og LO-pamperne i rørende enighed "dømmer" de mest bevidste arbejdergrupper til at betale "bøder" fordi de ved strejker og andre aktioner har forstyrret den nationale økonomi, dvs. den danske kapitals fredelige og givtige produktion og udbytning.

Vi opfordrer de danske arbejdere fra værfterne, havnene, bryggerierne, slagterierne osv. til at indlede en fælles og generel strejkeaktion mod arbejdsretten og dets bøder: MAN KAN IKKE DØMME I KLASSEKAMPEN. - Det viste havnearbejderne i Ådalen, der i over 3 måneder netop strejkede mod det arbejdsrettlige system som en del af den forsvarsmæssige lønkamp. - Men de led nederlag på trods af deres udholdenhed. - Sådan ender alle korte, indskrænkede, lokale eller tidsbundne aktioner. - Den eneste vej til sejr både i det økonomiske forsvar og i det politiske angreb går over den TOTALE OG UVARSLEDE GENERALSTREJKE.

Proletarer i Danmark og Sverige! lær af de storslåede strejker i vinter. I var mange, men splittede og uden fælles paroler. - Næste gang må det ikke ende i nederlag igen. - I så hvorledes de faglige pampere i stedet for at lede jer, saboterede bevægelsen enten direkte ved at opfordre til genoptagelse af arbejdet eller indirekte ved at aflede den stærke aktion med 1:-kroneskravet. I så, hvorledes de ikke blot nægtede jer adgang til jeres egen strejkekasse, men tillige gik med til at "idømme" jer "bøder", fordi i havde fulgt jeres klasses historiske bud: at gå til kamp mod kapitalen.

Efter denne bitre erfaring er det klart på hvilken side LO og fagforeningerne står: på kapitalens, på statsmagtens. - Kampen må også vendes mod disse håndlangere, og for at denne kamp kan blive til en landsomfattende og sejrrig aktion må den koordineres og ledes.

Slut derfor op om det INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI's fagoppositionelle arbejde, der forbereder vejen for genoprejsningen af jeres eget RØDE REVOLUTIONÆRE FAGFORBUND, midlet til at udvikle dagens økonomiske strejkekamp, så den kan sikre morgendagens politiske magterobring.

Lad os starte med at samle de spredte aktioner i den

TOTALE GENERALSTREJKE

Lad os starte med at samle de fagoppositionelle arbejdere i

KOMMUNISTISK FAGOPPOSITION

## Det Internationale Kommunistiske Partis organer og publikationer

### PÅ DANSK OG SVENSK:

Kommunistisk Program (organ i Norden) udkommer 6 gange om året

Kommunistisk Fækkopposition (fagligt organ)

Det Kommunistiske Venstres Tekster:

1) Partiets Karakteristiske Teser (i nyoversat udgave)

Marxismens Grundtræk

2) Vad är och vad vill det Internationella Kommunistiska Partiet

3) Lev Trotskij: 1917 - Oktoberlære

Pariserkommunens Lære

årligt fællesabonnement sv.kr. 10-

da.kr. 15-

### PÅ TYSK:

da.kr.

Internationale Revolution (tysk organ).....pr.nummer..... kr. 1½

Partei, Klasse und revolutionäre Aktion.....udkommer i oktober

Faden der Zeit no.1 og 2.....udsolgt

### PÅ FRANSK:

Programme Communiste (internationalt teoretisk tidsskrift)

Le Prolétaire (fransk organ - udkommer to gange om måneden)

Syndicat de classe (fagligt organ - udkommer hver måned)

årligt fællesabonnement kr. 30-

Dialogue avec Staline.....udsolgt

Dialogue avec les morts.....udsolgt

La question parlementaire dans l'Internationale Communiste..... kr. 7-

Bilan d'une révolution..... kr. 12-

### PÅ SPANSK:

Los fundamentos del comunismo revolucionario..... kr. 5-

Que es el Partido Comunista Internacional -

Que fué el frente popular - Espana 1936 ..... kr. 5-

### PÅ ENGELSK:

Appeal for the international reorganisation of the

revolutionary Marxist movement - Fundamental points for

joining the International Communist Party ..... kr. 5-

### PÅ ITALIENSK:

Il Programma Comunista (italiensk organ - udkommer to gange om måneden)

Sindacato Rosso (fagligt organ - udkommer hver måned)

årligt fællesabonnement kr. 20-

Partito e classe - Il principio democratico - Partito e azione di

classe - Il rovesciamento della prassi - ..... kr. 5-

Tracciato d'impostazione - I fondamenti del comunismo rivoluzionario kr. 7-

Forza violenza, dittatura nella lotta di classe..... kr. 5-

La sinistra comunista in Italia sulla linea marxista di Lenin..... kr. 8-

O preparazione rivoluzionaria o preparazione elettorale..... kr. 8-

Storia della Sinistra Comunista I ..... kr. 28-

Storia della Sinistra Comunista I bis ..... kr. 10-

Chi siamo e che cosa vogliamo..... kr. 2-

In difesa della continuità del Programma Comunista (teser 1920 - 66) kr. 15-

-----  
Angående priserne i sv.kr. se K.P. no.5  
-----

## BOGLADER MED VOR PRESSE PÅ DANSK/SVENSK OG FRANSK

LUND : BOKCAFÉET - S:t Petri Kyrkogata no.7

KØBENHAVN : DEMOS - Grønnegade no.37  
-----

KOMMUNISTISK PROGRAM koster i løssalg da.kr. 1,50 eller sv.kr. 1,- pr. no.  
da.kr. 3- ell. sv.kr. 2- pr.dobb.no.